

Edebiyat Defteri

Necla plt hsbtc -Yazıları-

Oluşturulma Tarihi:
27 Mayıs 2023 Cumartesi

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

HELALİNDEN KAZANÇ

"Haramda mutluluk arayana mutluluk haram olur"

Ne verisen hayırlısını ver diye sürekli dua ediyordum...

Biliyorum hayat zor, imtihanlar sınavlar bir de kendini bilmez nankör insanlar olunca hayatınız da daha da yaşanılmaz kılıyor ömrü..

Bütün bunlara rağmen, ayakta durmaya çalışan ben, yoksulluk bir tarafta, cahil insanlara laf anlatmak dört tarafı çevrilmiş bir ada misali çırpınıyordum...

Eşim bir cuma günü iş kazası ayağını kırdı, hastaneye kaldırıldı, artık evin sorumluluğu bütünüyle kaldı mı bana, çocukların okulu evin kirası geçim derdi hepsi üstüste eklendi...

Biraz birikmiş paramız vardı, kira gideri fakat diğer masraflar için sadece benim birşeyler yapmam gerekiyordu, merdiven temizliği yapıyordum ancak günlük ihtiyaç karşılamıyordum..

Hergün ekmek parası bana dert olmuştu

Dua sadece bir dilekçe, bir çaba lâzım elbette..

O gün yine merdiven temizliğine gittim, eşimin akrabası olan müteahhit biri vardı

Aynı binada oturuyor, bana dedi ki ;

_ Merdiven temizleme ben akrabam olduğun için senden utanıyorum paranı ben vereyim yapma bu işi...

_ Ben helal kazanmak istiyorum, kimseden para dilenecek değilim dedim..

Biraz bozuldu tabi..

Neyse ben işime devam ettim..

Temizliği tam bitirdim bahçede üç tane yirmi tl birbirine yapışmış halde önüme çıktı..

Alıp almamakta tereddüt ettim, Allah biliyor ben yine acaba enişte bey mi attı yukardan diye şüphe de kaldım, o da tam önümden geçti gitti selam bile vermeden ...yok bu olamaz dedim

Komşulara çıktım sordum sonra yöneticiye bıraktım parayı 60tl

Tam kapıdan çıkarken seslendi komşu ona aitmiş çamaşır yıkarken cebinde unutmuş oda yere düşmüş...

Bana teşekkür etti çok mutlu oldu, zorla 10tl sini verdi çocuğa birşey al diye..

Yolda eve gelirken şunu düşündüm;

60tl ile tüm market ihtiyacımız yapılabilirdi, ancak benim ihtiyacım sadece ekmek parası ve HELALİNDEN istemiştim, çok şükür Rabbime dedim.. Yine bugün de rızamız çıktı ve üstelik HELALİNDEN...gönül rızasıyla...

Rabbim bu olay da beni bir çok sınavdan geçirdi..

- 1..Para teklif eden biri
- 2.. Önüme çıkan haram para
- 3.. Kendi iradem/iman ölçüm

Sonuç ;

Senin olan sana gelir, kimse kimsenin kısmetini yiyemez diyordu haykırırcasına..

Yeterki biz helal isteyelim!

(Yaşanmış öyküler)

HAYATI OKUMAK

Okuyamadım cahil kaldım, diyerek yıllarca hayıflandım, kendi acziyetimi bilip, sustum, her hünerli insana gıpta ile baktım...

Kendimi, kaderi, hayatı sorguladım..

Okumak illaki, kalem kağıtla mı olmalı, bunun başka yolu yokmu ?

Her attığım adımda tökezledim, düştüm, yeniden kalktım...

Nereye müracaat edersem edeyim olumlu sonuç alamadım..

Kimse sana yardım edemez, sen kendine yardım etmez, sevmezsen eğer, evet güvenim kalmamıştı kendime, umut da etmiyordum artık büyük bir yenilgi ile pes etmiş vazgemiştim...

--- Okuyup ne olacaksın ! (bu yaştan sonra diyordum..)

Çok güzel bir soru; Ne olacaksın?

Bilmem belki  ğretmen olurum tabi okumuş olsaydım, minik öğrencilerle ders yapardık
Birlikte hayatı ve hataları kucaklar iyileştirirdik mesala..

Dünya/ı insanlar için yaşanacak güzel bir mekan kılardık..

Sevgi /Saygı /Hoşgörü içinde mutlu/mesut yaşardı insanlar...

Kültürleri /Dinleri/İrkları ayrı olsada reng renk gökkuşağı gibi bütün renklerle anlam katmaz mıydı hayata?

Bir ağaç düşünün; Köklü bir ağaç

Dalları ayrı olsun ve her dal farklı meyve versin..

Her meyvenin tadı /kokusu ayrı bir lezzet versin, istemez miydin ?

Hayatın öznesi insandır, insanın öznesi ise benzememektedir, diğerlerine, farklı olmaktır...

Yaratılış gayesi her insana bir yetenek bahşedilmiş...

Bu yetenek bazen çok derinlerde gizler kendini...

Maden gibi düşünün, kazmadan emek harcamadan ulaşılmaz...

Ve bazı madenler vardır inci mercan/yakut zümrüt işlenmesi gerekir, ortaya güzel ihtişamlı bir sanat eseri koyabilmek için...

Okumak/yazmak madeni işlemektir...

Hani derizya her insan"  Z"  n den belli olur...

Özde (fitrat) gereği hepimiz iyidir...

İyi olmak bir sanat mıdır onu bilemem ...

Ancak iyilik bizi insan yapar...

Gelelim sorularımın cevabına

--- Okuyup ta ne olacaksın dedim ya

Kendi içimde gizli olan yeteneği madeni bulmak...

Ve çok korktuğum bir durum daha var

Her maden değerli olmuyor, yaşadığım bunca emek çaba çekilen ızdırap ya yanmak için se ...

Boşa gitmez mi bir  m r ?

Isınmak için bir kömür madeni de olabilirsiniz

Padişahların kralların tacını /tahtını süsleyen inci mercanda...

Velhasıl kelâm

Okuyucu notu;

Evet yoğunluktan şimdi okuma fırsatı bulabildim. Hayatı okumuşsunuz zaten çok değerli ve güzel bir yazı. Üslup harika akıcı meram iyi anlatılmış. Hoş yazmaya devam...

KUR'AN'DAN ÖNCE & SONRA

Gece gibi karanlık bir Dünya 'da sadece sesler işitiyor, her gelen sese kulak veriyor doğruluğuna emin olmadan o yöne doğru ilerliyordum

Aklın ve iradenin yardımını olsada, ışık olmayınca kulaktan duyma sözler beni uzun zaman oyaladı

Görmek ne büyük bir nimetti

Kör olana ışık neye yarar

Işık, olmayınca görmek neye yarar

İnsanı diğer canlılardan ayıran en önemli özellik, gönüllerdir der Rabbimiz

Aklın doğru yolu bulabilmesi için, bir ışık bulmalıydım kendime

Hani o bir ateş görmüş ve ailesine şöyle demişti: "Siz bekleyin, (şu uzakta) bir ateş bulunduğunu farkettim; belki ondan size bir kor parçası getiririm veya ateşin başında bir kılavuz bulurum."
(Ta ha;10)

Musa peygamber gibi benimde bir ateşe /ışığa ihtiyacım vardı

Karanlık bir yolda, nereye gideceğimi bilmeden yürüyordum

Önüme takılan engellere kulak asmadan, paldır küldür, gidiyordum yolun sonu nereye çıkacak bilmeden

Uzun zaman devam etti bu yolculuk

Düştüm, yara aldım, yoruldum ama bırakmadım dinlendim ve yine devam ettim

Başıma ne gelirse gelsin, beni hiç bir zaman yıldırma, çok güçlü bir iradem direncim vardı

İnanmak büyük bir güç kaynağı idi benim için

İnanmışım bir yolda yürüdüm, bütün seslere kulak tıkadım , duydum duymazlıktan geldim, kendi iç dünyamda yaşıyor olaylara anlam vermeye çalışıyordum
Bilmeden yaptığım dualar vardı;

Allah'ım bana dünya da ve ahirette iyilik ve güzellikler ver, her iki cihan da mutlu bahtiyar kıl

Bu dualar içten gelen yalvarışlar/yakarışlardı

NERDEN bilebilirdim bu duaların kur'an'dan bir ayet olduğunu

Ve yıllar sonra anladım ki, insan akli eşittir kur'an olduğunu

Zaten değil mi, zikir hatırlamak demek

İnsan unutan bir varlık

Bize unuttuklarımızı hatırlatan "Oku" emriyle başlayan bir Hidayet rehberi var

Başucumuz da olan herşeyi bazen çok uzaklarda ararız

"Aramakla bulunmaz, lakin bulanlar arayanlardır "

Sözü ne kadar anlamlı

Tanımak başka tanışmak başka, yüzleşmek bambaşka

Bana beni anlatan bir ayna misali karşımda duruyordu

Çünkü artık ışığı yakalamış ayna da yansıyan kendimle yüzleşmek nasip olmuştu.

(Küçük kız)

NEFSİM NE DİYOR

RAHMAN VE RAHİM OLAN ALLAH'IN ADIYLA (OKU)

Ey nefsim hele de bakalım niye geldik biz bu dünya ya ?

Yemeye içmeye mi geldik

Konaklayıp göçmeye mi ?

Acep derdin neydi ki, Cennetten / köşkten kendini kovdurdun da buralarda sürünürsün ?

Burası cennetten daha güzel bir yerse madem, neden bize ödül olarak Cenneti vaad eder ALLAH hiç düşündün mü nefsim ne dersin ?

Derdi ne ola bu padişahın ki

Hem kulunu kovar hem sahip çıkar

Eeee buna hayli kafa yorman lazim gelir o vakit

"Söz den (öğüt) anlamayana musibet haktır "

Cennetten kovulmaya sebep yasak olan meyveyi yemedik mi biz

Hani söz vermedik mi onca nimeti bırakıp yasak olana meyil etmek niye ?

Herşeyden haberdar olan ALLAH iblisi nasıl soktu cennete ?

Demek ki bunda bir gayesi vardı sınamak istedi o vakit kulunu..

Kul ne yaptı Rabbini iblise karşı haksız çıkardı nefsinin ve şeytanın oyununa geldi...

Öfkeye kapılan Rabbim ceza olarak cennetten kovdu bunları...

Acaba çözdük mü meseleyi ne dersin nefsim ?

Ben bilmem

Rabbim bilir...

Tabiki Rabbim bilir sen bilecek değilsin ya

Rabbine verdiği sözü unutan kulu Rabbi de unuttur elbet

Gel nefsim sana bir hikaye anlatayım

Günün birin de saç sakal tıraşı olmak için berbere bir adam gelir

Der ki

ALLAH YOKTUR

Eğer olsaydı aciz kullarına yardım etmez miydi?

Berber meczup biri olacak ki

Yoldan geçen saç sakalı uzamış bir ihtiyarı işaret ederek

- Berber yoktur

- Olur mu öyle berber var

- Olsa bu adam saç sakal içinde kalır mıydı?

Buraya gelse o halde olmazdı der yabancı

Berber lafını bitirmeden konuyu anlamış olacak ki susar yabancı...

Öyle ya sevgi karşılık bulursa anlam kazanır...

Yoksa bir taşı sevmekle bir gönlü sevmek aynı olur...

Nice taşlar varki içlerinden nehirler akar yosunlar sarar sarmalar...

Demek ki insan Rabbini unutunca kalbi taşlaşır mühürlenir...

Zekatını vermediğim faturasını ödemediğim hiç bir nimetten fayda göreceğim değilim ya herşeyin bir bedeli olmalı değil mi nefsim sana söylüyorum duy diye bunları...

Gelelim oruç meselesine

Sen o gün ne dedin Rabbime
Bana sordu sen kimsin diye ?

Dedim ki;
Ben benim Sen de sensin
İlahlık tasladım kendimi büyük gördüm karşısında
Peki O ne yaptı bu durum da
Beni bir çok sınava tabi tuttu hiçbirin de sözüm den dönmedim..

En sonun da beni attı hücreye aç bıraktı

Rabbin kimdir bilinceye /anlayınca kadar burda kal dedi..

Peki sen ne yaptın o vakit

Açlıktan elim ayağım döküldü güçsüz aciz kaldım
Konuşmaya dahi halim kalmadı
Ne karşı koyacak ne karşı çıkacak gücü bulamadım kendim de...

Susuzluktan çatlayan toprak gibi su su su diye inledim...

Peki sonra

Daha fazla dayanacak gücüm kalmamıştı
O vakit anladım ki
Ben aciz ben muhtaç ben cahil biriyim
Hata yaptığımı anladım

Ya sonra neler oldu ?

Yine sordu sen kimsin diye

Diz çöktüm önünde secdeye kapandım

Affet Allah'ım ben hata ettim

Sen benim Rabbimsin

Ben se senin aciz bir kulunum...

Elhamdülillah farkına vardık demek nefsim

Söyle ey nefsim sana en çok zor gelen nedir ?

Namaz kılmak

Peki nesi zor?

Çünkü namaz beni dünya dan alıkor

Oyun eğlence gezmek yemek içmek gibi durumlarda yarım bırakıp gitmem gerekiyor
Aklım hep orda kalıyor
Biran önce bitirip gitmek istiyorum bana ağır geliyor...

Ya demek öyle!

Peki bu nimetleri sana veren Rabbine teşekkür etmek neden zor ?

Çünkü dünya hayatı bana Rabbimi unutturuyor
Dünya işlerine dalınca aklımdan çıkıyor...

Dünya hayatının gelip geçici olduğunu bilmez misin ?

Bilirim bilmesine de

Yine de beni bağlayan var burada

Evlenip çoluk çocuğa karşıyoruz evlat sevgisi mal sevgisi zengin olma hırsı bizi oyalıyor duruyor..

Bu sefer doğru söyledin ey nefsim !

Rabbim de der aynısını

Hem o bilmez mi yarattığı nefsinin kulağa neler fısıldadığını...

Ey nefsim Şimdi çekil aradan ya da Rabbini dinle yola gel birlikte yol alalım

Yoldaş sensin bundan sonra

Yola çıktıklarını yolda bulduklarına deęiŐmeyesin haaa !
(Küçük kız)

NERDE O ESKİ MENDİLLER

Mendil deyip geçmeyin !

Ah! Bir bilseniz o küçük parçanın içine ne hayatlar gizlenirmiş, ne duygular konurmuş da farkına bile varmamışız ...

İlkokuldan bilirim, temizlik kurallarında mendilsiz olmazdı, demekki iyi bir kurtarıcı derdim..

Ve en büyük eğlencemiz, "Yağ satarım bal satarım" oyunumuzun mendil olmazsa olmaz kuralı, mendil kapmaca... Mutluluk ve neşemizin kaynağı derdim..

Gençlik yıllarında sevenler sevdiklerine mendil hediye ederlerdi, demekki "sende gönlüm var " demenin söze ihtiyaç duymadan anlatmanın bir yolu derdim..

Gelinlik kızlar, sevdiğinin baş harflerini mendille nakış ederlerdi ilmek ilmek..demekki çok anlamlı bir vuslat derdim...

İnsanlar; Derdini /kederini hüznünü göz yaşlarını bile mendille gizler, demekki teselli eden bir dost derdim...

Peki ya yoksullar için neydi ?

Mendil açmak/dilenmek "ihtiyacım var bana yardım et" demek değil miydi ?

Söylemeye anlatmaya imtinâ ettiğimiz ne kadar duygular/sözler varsa bir mendil ne güzel anlatıyor elçilik ediyormuş meğer..

Kimi zaman işçinin teri, kimi zaman, ihtiyarlığın ferî. Kimi zaman da gönül eri olmadı mı ?

Ve hepsinden önemlisi bize ömür boyu eşlik edecek olması değil mi ?

Hatta kefen için de bir parça gerekmez mi ?

Sözün özü efendim;

Islak mendiller, kağıt mendiller çıktığından beri istirhamımızı,duamızı, sevdamızı, duyguyla, incelikle anlatamaz olduk. bir kültürümüzü daha yitirdik vesselâm...

KALEM AŞKIN SIRRIDIR

SAYFA 1

Aşkın sırrı, denizler mürekkep, ağaçlar kalem ve felekler divit bile olsa yazılamaz.
(Lokman;27

"Fikr iderem ki yazayım zerrece ışk sırrını
Bahr midâd ağaç kalem tâs-ı felek devât olur "

Âşğın ettiği âhlar gökyüzüne yükselirken, gökyüzünün sayfalarını tıpkı bir kalem gibi karalar.

ATA BENZETİLMİŞ

Kalem atının dizginleri şairin elindedir.

" Ne mümkündür Rızâyî gest-i dest-i vasf-ı hâl itmek

Serâbistân-ı hayretde kümeht-i hâme kalmışdur..." Rızâyî G.50/5

BÜLBÜLE BENZETİLMİŞ

Bülbülün gagası şekil itibarıyla kalem gibi düşünölmüştür.

Sevgiliyi övücü sözler yazan kalem, gül yaprağına (sevgili) gagasıyla aşk sözleri yazar:

Efendim söyleten anı kemâl-i i'tibârındır

Kalem lûtfunla güya bülbül-i bâğ-ı belâğatdır..

BULUTA BENZETİLMİŞ

Yağmuru yağdıran kalem;

Mana, gülbahçesi;

şairin nefesinin feyzi de bahar rüzgârıdır. Hayal çemenistânını yeşerten orada manalar bitiren de kalemdir:

Gülşen-i manâya feyz-ı nefesim bâd-ı bahâr

Çemenistân-ı hayâle kalemim ebr-i matîr.

ELİF HARFİNE BENZETİLMİŞ

Elif harfi klasik Fars ve Türk edebiyatlarında remiz, telmih ve teşbih unsuru olarak sevgilinin başta boyu olmak üzere çeşitli vasıflarını ifade etmek için yaygın şekilde kullanılmıştır.

Bu harf ayrıca tasavvufi edebiyatta da farklı

manalar taşıyan bir terim niteliği kazanmıştır. Manzum eserlerde sevgilinin boyu, uzunluğu ve düzgünlüğü sebebiyle elife benzetilmiştir.

Sevgili elif boylu

olarak nitelenir

Aşağıdaki beyitte ise kalem, şekil itibarıyla Arap Alfabeti'ndeki elif (ء) harfine benzetilmiştir. Nun harfi divit olunca elif de kalem olacaktır:

Sıfat-ı kâmet ü ebrûsını yazmaga felek

Elif ü nûn olur ey Emrî devât ile kalem Emrî .

EJDERHAYA BENZETİLMİŞ

Ejder, diğer bir isimle ejdehâ büyük yılan demektir. Rivayete göre kendi eceliyle ölmeyip mutlaka başka birisi tarafından öldürölmüş.

Yüz sene

yaşayan yılanların ejdehâ olduğı söylenir. Edebiyatta daha çok sevgilinin saçlarının yerine kullanılır. Sevgilinin saçları kıvrım kıvrım olması yönüyle ejdehâyı andırır.

Tılsımlı hazineleri de ejdehâların beklediğine inanılır.

Aşağıdaki beyitte ise ejder (ejdehâ) şekil itibarıyla kaleme benzetilmiştir. Ejdere benzeyen kalem gönül hazinesinin bekçiliğini yapar:

" Pâsbân olmuş bir ejderdir kalem genc-i dile

Ki o gencin şeb-çerâğ-ı pâsbânıdır sözüm. "

HÂRÛT'A BENZETİLMİŞ

Hârut, Mârût ile birlikte divan şiirinde ismi geçen sihir ve büyü ile ilişkilendirilmiş meleklerdendir.

Sihir ve büyü noktasında Hârût ve Mârûtla

ilgili telmihler ve mazmunlar oluşmuştur.

Şairler hünerlerini göstermek maksadıyla şiirlerini büyü sözler, kendilerini de sihirbaz olarak nitelemişlerdir.

Şair de şiir yolundaki büyücüdür.

Onun kalemi büyüdü

sözler yazar:

"Hidvâ bir sözüm var onu dahı söyleyim bârî

Çü Hârût eylemişken ser-nigun kilki benân üzre. "

ASA'YA BENZETİLMİŞ

Hız. Mûsâ'nın mucizelerinden birisi de âsâsıdır. Âsâ, diğer büyücülerin sihirle meydana getirdikleri yılanları yutarak sonra tekrar âsâ olmuştur. Bu mazmun etrafında yoğunlaşan şairler, kalemi âsâya benzetmişler, şairlik güçlerinin diğer bütün şairlerin güçlerini yendiği imajını oluşturmuşlardır.

" Kalemdir mahv eden âsârın ol sihrin ki destinde

Kelîm-i tab'ımın âteş-fesân gûyâ bir ejderdir "

GÜVERCİNE BENZETMİŞ

Şair aşağıdaki beyitte kalemi

güvercine benzetirken, mana gülünün ve sözlerin şahını da bu güvercinin yemi olarak düşünmüştür:

"Giriftedür gül-i ma'nâ vü şâh-ı elfâza

Kebûter-i kalemün dâm u dânesin bilürüz "

OLUĞA BENZETİLMİŞ

Sözler âb-ı hayat olunca, kalem

de o suyun aktığı bir oluk (lule) olacaktır:

"Kalemin lûle sözün âb-ı hayât u tab'ın

Hızr-ı dil-zinde-i ser-çeşme-i irfân etmiş "

"Ka'be-i 'âtıfete altun olukdur kalemiñ

Mihbereñ teşne-i ihsânıña bi'r-i zemzem"

KİBRİTE BENZETİLMİŞ

"Zer-i hâlis gibi rengîn olup gitmekde eş'ârun

Elünde hâme ey Bâkî meger kibrît-i ahmerdür "

Bayram Gezimiz

Bayramın birinci günü erkenden uyandık, kurban yerine gittik.
Çok fazla beklemeden sıranın bize geldiği haberini aldık çünkü numara sırasına akşamdan gidilmiş sabaha kadar orada nöbet tutulmuştu..
Neyse kurbanı kestik, Allah kabul etsin..
Ortaklar arasında paylar yapıldı herkes evine gitti..
Bayramlaşma merasimini de kurban kesim yerinde halletmiştik zaten..
Evimize geldik biraz dinlenip yemekler yeninceye kadar etleri klima soğutma sistemi ile dinlendirdikten sonra posetleyip verilecek yerlere ayırt ettik kalanı bozulmasın diye dolaba koyduk..
Her bayram olduğu gibi gezmeyince bayramın tadına varmayan bizler, yolculuk için uzun tereddütlerim sonunda ikna oldum beni Sivas'a anneme bırakıp eşim arkadaşları ve kardeşiyle Karadeniz turu yapmaya karar vermişler tabi son güne kadar bunun şaka olduğunu düşünen ben, sonunda ciddi olduklarını anladım taki dönünce..
Yolda teker patladı gece saat dört buçuk civarı gibiydi kaldık yolun ortasında seher vakti..
Hiç panik yok bende sanki olacıklara önceden hazırlanmış gibiydim yolcunun işini Allah bilir..
Bir çok işaretler bizi uyardı fakat eşim kararlı olduğu için bişey diyemedim..
Telefonla arayıp çekici gönderdiler..
Tamir yerine kadar birlikte gittik..
Dükkan kapalı tekrar aradılar..
Kameradan görmüş olacakki aile olunca çıktı geldi bir yağız delikanlı..
Aslen Suriyeli imiş on senemi dedi yanlış hatırlamıyorsam Türkiye ye yerleşmiş..
İşimizi halletti ücretini aldı herkes kaldığı yerden yoluna devam etti..
Biraz yol gittik güneş doğmaya yakın benim kocanın gözleri gidiyor baktım uykusu gelmiş..
Arabayı çekti sağa biraz uyudu..
Herkes yorgun bitkin, yolda yoruyor hayli, müzikler bile bıktırıyor bir süre sonra..
Bir petrole uğrayıp elimizi yüzümüzü yıkadık serinledik uykumuz kaçtı yola koyulduk yine..
Kayseri ye gelinceye kadar, kahvaltı yapmadık
Eltimi nenesine bıraktık tekrar Sivas yoluna koyulduk..
Eşim Şarkışla da köfte yemeyi çok sever, lezzeti mükemmel diyor..
Hep beraber hem kahvaltı hem öğlen hem akşam yemeğini bir öğünle kilitledik..
O gün sabaha kadar bişey sürmedim ağzıma..
Erkekler baraja balığa gittiler o gün
Ertesi sabah geldiler..
Vedalaştı harçlığımı verdi gitti ben hala inanmamakta kararlı görünüyorum..
Gerçekten bunlar Karadeniz turuna çıkmış..
Hemde arabanın daha hasarını onarmadan ...
Dört gün boyunca hiç aramadım eşimi
İlk günü aradım araba kullanırken fazla konuşmadı zaten..
Gelelim köy hayatımıza köyde doğdum büyüdüm ama hiç köylü olmayı beceremedim ben, köy işleri ağır olur, tarla bilmem hayvancılıktan anlamam, çok hassas ve kırılğan bir yapım vardı, ta ozamanlardan ...
Bu yüzden olacakki annem/babam sadece ev işi yemek yapсын yeterli derlerdi benim için..
Çabuk hasta olan bir bedenim var yorulmaya strese gelmiyor..
Çocukları seven bir gönlüm yalnız bu çok güzel bir duygu..
Farketmez kim oldukları çocuk çocuktur..
Annemin yeni gelini var, yanında bir çocukla geldi adı Ahmet, Allah'ım nasıl bir çocuk o öyle kim görse Mahzun /mahsun duruşu etkiliyor herkesi..
Birlikte vakit geçirdik güzel oldu..
Gelelim sürprize okulda bayram şenliği düzenlenecek dediler..
Bu şenliğe çocuklar, büyükler ve ayrıca internette tanıştığım şair/üsdat emekli öğretmen Zübeyde Gökbulut da var dediler..
Büyük bir heyecanla gittik, hay aksi ayakkabımın teki kayboldu ayağымda terlik, bir taraftan ayakkabı arıyorum bir taraftan Zübeyde nineme koşuyorum..
Aaa oda nesi işi çıkmış gelmeyecek!
Numarası vardı bende aradım senin için geldim ninem sende yoksun dedim..
İzin alabilirsek eğer gelmeye çalışırız dedi..

Çok sürmedi ki, bir anda karşımda buldum nasıl koştum kalabalığın ortasından giderek boynuna atıldım ninemmm diye...

Millet bize bakıyor heralde bu sevgi nereden kaynağı ne diye ??

Rüyada gibiydik ikimizde...

Bana şiir okuyacak mısın diye sordu

Bilmiyorum dedim...
Misafir olarak bulunuyordum sonuçta köyümde..
Tekrar aramaya koyuldum ayakkabım yok terlikle de sahneye çıkamam ki utanırım
Son çare kızımдан aldım numaramız aynı işe yaradı..
Ayakkabımı giydim okula geldim tekrar zaten okulla bizim evin arası çok yakın...
Zübeyde ninem başlamıştı bile sohbete yarıda yakaladım gözleri beni arıyor olacakki görünce sevindi..
Son sözleri söylerken üstü kapalı beni davet etti şiir okumam için...
Kıramazdım onu ve sahneye yürüdüm
Hiç heyecanım olmamasına rağmen bir anda dondum kaldım dilim tutuldu..
Ne söynerdiki ilk etapta
Düşünmeye vakit yoktu...
Çok heyecanlıyım kusura bakmayın dedim sadece...
Kelimleri karıştırdım yerlerini
Biran önce bitse de hemen insem şu koltuk dan dergibiydim   
Neyse ki kazasız belasız atlattık...
Ninemin övgüsünü duymak güzeldi ama kendimi yeterli görmüyorum bu konuda
Mahçup olmaktan, mahçup etmekten korkuyorum...
O gün ki atmosfer harikaydı ruhumuza iliklerimize kadar işledi, çocuklar gibi mutlu olduk hepimiz...
Belki de tecrübe hatalarının farkına varıp düzeltme ye çalışmaktı...
Bana bir fırsat verildi
Kendimi elin aynasından izledim...
Dilime şu cümleler döküldü
Küçüğüm daha küçüğüm
Bende bu yolları gide gele göreceğim
Yok ki bir bildiğim...

Gönül Dili

Gönül Dili, sözcüklere, kelimelere ihtiyaç duymadan kişilerin birbirini anlamasıdır...

Konuşmak her ne kadar ihtiyaç olsada, anlamak ve anlaşılma biz insanlar için daha önemlidir...

Aynı duygular içinde olanlar daha iyi anlaşır..

Duygular sese yansır, bazen coşar, bazen durulur...

Ses tonu kişinin hangi duygular içinde olduğunu gösteren en iyi, en doğru sonucu verir. Sakin insanların genellikle ses tonu düşük, ve bu sebeple de, rahatlatıcı bir etkisi vardır. Endişeli insanların kendilerine has bütün karakterleri sesine yansır..

Böylece karşısındaki insanı, rahatsız ve huzursuz eder..

Bilirsiniz; "Dil" eski Türkçemiz de "Gönül" olarak bilinir...

Gönülden dile, dilden gönüle sadık ve salim bir yol vardır...

Bazen bir ses, sizi ruhunuzun derinliklerine kadar alır götürür...

"Yürekten gelen, yüreğe dokunur" sözü bunun en iyi örneğidir...

Gönül dili, Sevgi dilidir, muhabbet ve güven dilidir... Birbirini seven iki insan söze bile ihtiyaç duymadan, gönülden konuşabilirler...

Gönüller birbirinden uzaklaştıkça da, seslerini duyurmak için bağırırlar...

Kimi zaman bunun adı kavga olsa da; hakikatte gönüllerin birbirinden uzak kalmasının göstergesidir yaşananlar...

Gönlü besleyen dilin aslı, güzel ve naif sözlerdir...

Sevdiğinize söylediğiniz her sihirli sözcük onu manevi olarak doyurur ve itminana erdirir...

Acıkan sadece mideler değil, gönüller de acır, dillerde susar...

Şairin dediği gibi;

Tatlı dile güler yüze Doyulur mu?

Aşk ile bakışan göze Doyulur mu ?..

Elbette doyulmaz...

Ruhu doymayan insanların, nefisini doymak çok zordur...

Ateş nasıl ki demiri eritir, işlenmeye hazır hale getirir ise, aşk da kaya gibi sert /taş gönülleri yumuşatır, kıvama getirir...

Aşk öyle bir hakikat nurudur ki, aşkın nuru ateşin narından daha etkilidir...

"İnsanın gönül terazisinin kefeleri ;

Biri Dili , biri Gözü'dür ...

Ya Susarak Tartar , ya da Ağlayarak."

Necla Polat Hasbutcu

BİR TIKLA YÜZ TAKLA AT

Bundan bir ay önce vatsapp mesaj bölümüne arkadaşlarımdan birisi mesaj atıyor...

Bu mesajda Tebrikler ödül kazandınız diye bir başlık var, üzerine tıklayınca beni bilemedim bir siteye yönlendirdi, çubuk mavi yanınca ya kadar arkadaşlarınıza gönderin hediyenizi alın diyordu...

Neyse başladım madem bu işi bitireyim diye, aynı mesajı ben de arkadaşlara gönderdim..

Bir süre sonra çubuk tamamen doldu...

Sonra yeni bir sayfa açıldı yine işlemler devam etti, baktım sonu gelmiyor hemen çıktım sayfadan...

Telefonuma mesaj geldi o ara, beni bir yere abone etmiş onay etmemi istiyormuş..

Neyse bu mesaja hiç bir şekilde cevap yazmadım...

Meğer otomatik olarak sistem onay vermiş..

Önce beni paycell diye bir uygulama var oraya bağlamış mı, ordan başka başka firmalara abone etmiş mi

Canlı maç bahisleri mi

Gel de çık bu işin içinden

Bildiğin labirent gibi

Giriş var

Çıkış yolu yok

Günlerce Turkcell müşteri hizmetlerini aradım

Bana diyor ki siz onay vermişsiniz

Ben o mesaja onay vermedim desemde anlayan yok, bozuk plak gibi lafı çeviriyorlar dönderiyorlar yine aynı hikaye...

Benim sigortalar attı...

Beni aptal yerine koyar gibi, hâlâ anlatıp duruyor...

Ben onları anlıyorum da, lakin onlar beni anlamıyor...

Yada derdimi anlatmayı beceremiyorum

---- Bakın hanfendi ben sizi gayet iyi anlıyorum ancak siz beni anlamak istemiyorsunuz sanırım..

---- Necla hanım siz onayladığınız için hattınız ödemeye açılmıştır.

---- Tamam hattım açıldı ödemeye onu anladım da, peki ben nerden alış veriş yapmışım ortada bişey yok, nereye kesildi bu faturalar onu soruyorum saatlerdir?

---- Necla hanım size bir numara veriyorum onu arayıp konuşun...0850...?

--- Peki teşekkürler iyi günler

Numara çalıyor

--- Buyurun nasıl yardımcı olabilirim?

---- Paycell aboneliğini kapatmak istiyorum

---- Paycell aboneliğini kapatmak için öncelikle şu bayilerle görüşmeniz gerekiyor

--- Nedir onlar ?

---- Dört ayrı yere aboneliğiniz gözükyüyor, şimdi vereceğim numaraları kaydediniz..

Numara aranıyor tekrar

---- Buyurun nasıl yardımcı olabilirim?

---- Bu numarada kayıtlı aboneliği iptal etmek istiyorum...

---- Hemen bakıyorum

---- Tamam Necla hanım iptaliniz gerçekleşti

---- Peki diğer abonelikler?

----- Onlar için başka bir numarayı aramanız gerekiyor, veriyorum kaydedin...

Bütün abonelikleri ayrı ayrı numaralarda iptal ettirdim

Garanti olsun diye tekrar paycell hattını arayarak sordum abonelikler varmı gözükor mu diye...

Hiçbir aboneliğiniz yok deyince bir rahatladım
Çok şükür dedim..
En sonunda paycell hattını da kapattırdım
Şimdi tek sorun kaldı geriye
Turkcell müşteri hizmetlerini arayarak hattımı iptal ettirmek

--- Sizi anlamamız için lütfen bir kelime söyleyin

---- Müşteri hizmetlerini bağlarmısınız?

---- Şimdi artık çok kolay işleminizi benimle gerçekleştirebilirsiniz...

---- Sizinle bu işlemi halledemiyorum, hemen beni müşteri hizmetlerine bağlarmısın (sert bir ses tonuyla)

--- Tamam hemen bağlıyorum biraz bekleyin

---- Buyurun nasıl yardımcı olabilirim?

---- Faturam hakkında konuşmak istiyorum

---- Öncelikle size hitap edebilmemiz için adınızı öğrenebilir miyim?

--- Adım Necla Hasbutcu

--- Peki Necla hanım size nasıl yardımcı olabilirim?

---- Yanlışlıkla ben bir mesajı tıkladım sonra başıma bunlar geldi...

---- Bakın Necla hanım siz onayladığınız için yapacak bişey yok..

---- Nasıl yapacak bişey yok, hem paycell bizim bir alt yapımız diyorsunuz hemde bu sorunu halletmek için oraya başvurun...

Faturayı size ödüyorum ama ben, nasıl oluyor bu, benim adıma nasıl kararlar alıyorsunuz?

---- Bakın Necla hanım siz onayladığınız için

---- Bana mesaj geldi ben onay falan vermedim diyorum, hatta mesaj duruyor, hattınız ödemelere kapalı olduğu için abonelik sağlanmadı diye...

Nasıl oluyor da sistem benim adıma onay veriyor anlamıyorum?

Plak yine başa döndü...

Ve ben telefonu yüzüne kapattım

Gerçi biraz ayıp oldu ama

En azından ben yüzüne kapattım

Onlar arkadan ne dolaplar çevirmiş...

Ah ah ah !

Kendi ülkesinde kendi insanını dolandıran

Şeytanlık bilmeyen saf temiz kalpli insanları kullananlar ...

En son çare tüketici hakları derneğini aradım..

Derdimi anlattım..

--- Siz onayladığınız için yapacak bişey yok

---- Farkına varır varmaz ben abonekleri iptal ettim hiç bir şekilde kullanmadım zaten..

---- Ozaman Cumhuriyet başsavcılığına suç duyurusunda bulunacaksınız dolandırıldım diye..

Eee sonuç...?

Paşa paşa o faturayı ödeyeceksin

Yok ödemem diyorsanız

Uzuuunnn bir yolculuk sizi bekliyor

Bir tıkla kapına borç gelsin!

Zararın neresinden dönersek kârdır Operatörümü başka bir hatta çevireyim de kurtulayım buradan dedim, bu seferde cayma bedelini yüklediler sırtıma...

Çok değil, 200₺ de ordan

Bütün bunları başıma sen açtın
Sana kim dedi bütün aileyi Turkcell yapayım diye...?
Aile boyu ...yüklediler aferin sana kocacığım...!

Benim gözümde sınıfta kaldın TURKCELL

KÜÇÜK KIZLARIN SAÇI NEDEN KESİLİRDİ?

Biraz sonra paylaşacağım yazı, bu konuyla ilgili bir anısı olan sevgili Hocama ait bir yazının yorum bölümüne yazdığım geçmişle ilgili bir anımdır...

...

Benzer bir olay bende yaşadım, orta okul son dönemdi...

Hiç unutmam, köy yeri saç temizliği bakımı oldukça sıkıntılı oluyordu, şimdiki gibi bol keseden şampuanlar, kremler nerde ?

Bir kalıp sabun olurdu, onunla bütün temizlik yapılırdı..

Yoksul bir aileden geldiğim için, öyle ahım şahım kıyafetlerimizde yoktu, okula gidecek bir forma almıştı babam onu üç sene giymiştim...

Hatta bir keresinde kar yağdı botum yok, kara lastik bile yoktu, naylon ayakkabı ile gitmeye utandım, arkadaşlar benimle dalga geçer diye...

Ozamanlar mahçup olmak, benim üşüyor olmamdan daha kötü bir durum idi...

Üstümüze giyecek ne hırka ne kaban..

Bunlar şikayet için demiyorum, çoğumuz bu durumdaydı...

Almancı (gurbetçi) akrabalar vardı her sene kıyafet onlardan gelirdi bize, poşet poşet...

Büyük bir sevinçle açardım acaba içinden ne çıkacak diye...

Üzerime denk gelecek mi ?

Neyse laf uzadı gitti, saç konusuna geleyim, okuldan bir arkadaşım gel senin saçını ben yaparım dedi, oturdum önüne bir güzel kesti saçlarımı...

Eyvahh kesti kesmesine de, kıyametler koptu evde

Babannem açtı ağzını yumdu gözünü

Kızı araya vermişler

Heç etmişler güzelim saçlarını

Sokağa çıkamaz oldum...

Sanki büyük bir suç işlemişim gibi, bana kötü kötü baktılar...

--- Oğlaan oğlaan!

Diye alay edenler mi dersin...

Benim için artık okul hayatı bitti ozaman...

Sokağa çıkamaz oldum okula hiç gidemezdim ...

Hala düşünüyorum ve anlam veremiyorum...

Saç neden bu kadar önemliydi?

#Hiçunutmam 📷📷

İşinin uzmanına soruyorum ve aldığım cevap;

----- Saç çok önemli bir simgeymiş;

Eskiden evlere yardım için kimsesiz veya maddi durumu olmayan kız çocukları alınırmış...

Bu çocuğu evin çocuklarından ayırmak için saçı kesilirmiş...

Şimdi besleme dediğimiz çocuklar her türlü istismara açık görülürmüş...

Kız çocuklarının saçına önem verilmesi, süslenmesi onun ilgili bir aileden geldiği mesajıymış...

Ayrıca hiçkimse hiçkimsenin vücut bütünlüğünü bozamaz, kimse kimsenin vücuduna dokunamaz, bu anayasada da var.

Umarım açıklayıcı olmuştur...

Muhabbetle...

----- Teşekkür ediyorum Hocam yüreğine kalemine sağlık...

Yıllar sonra anlam veremediğim sorunun cevabını öğrenmiş oldum Hocam sayesinde...

Üzerine ayet inen bir baş

Başlar üstünde tutulmalıydı evet...!

#edebiyatdefterim 📷📷

ARA/CI NEDİR?

Allah ile kul arasında kimler aracıdır?

Şöyle bir yolculuk edelim isterseniz buyurun...

Bize şah damarından yakın olan bir Tanrı, Yaratıcı, Rahman, siz hangi isimle çağırırsanız çağırın bütün güzel isimler O'nun dur...

Ve... Bize en güzel isimleriyle hitap etmemiz emrolunmuş...

Çünkü, Âlim, Halim, Rahman, Rahim, olan Rabbimize hamd etmek, yücelere taşımak, neticede kendi itibarını yüceltmek olur, insana...

Bir damla okyanusa ne fayda verir ne de zarar...

Fakat, damla okyanusa muhtaçtır...

Her insan bir damla misali, okyanusunu aramaktadır..

Çaylar, dereler, ırmaklar denizler hepsi birleşir sonra okyanusa dökülür..

Dünya çöl yatağı, bir damla suya merhamet eder mi sizce ?

Su olmasa onca bitkiler biter mi ?

Su hayattır..

İnsan da o hayatını sürdürmek için suya muhtaç..

Şimdi bize bu güzellikleri bağışlayan birine teşekkür etmek istemez misiniz?

Elbette isteriz, ancak insan bazen elinde olanları sanki hediye değil de kendinin gibi sahiplenir bir süre sonra...

Oysa bunun bilincine varmak, çok az insana nasip olur...

İşte tam bu noktada, O zat kendini hatırlatmak için araya birilerini koyarak, bize mektupla mesajlar gönderir...

Yani peygamberleri devreye koyar...

Kendi içimizden biri olması, bize avantaj olur şöyleki; Hayat yolculuğumuzda bize hem örnek davranışlar sergiler, hem de bizi ahiret hayatına hazırlayan altın değerinde ki bilgileri sunar...

ALLAH ile kulun arasını bağlayan bir köprüdür aslında peygamberler...

Çünkü, insan damla dedik ya, okyanusuna hasret...

Bizim en çok ihtiyaç duyduğumuz öncelik nedir, tabiki can, sonra Canan gelir...

Can olmadan, Canan olabilir mi ?

Canan olmadan canın kıymeti olabilir mi ?

Ezcümler;

Kul Rabbine yaklaştıkça ara da, aracı da kaybolur...

Damla artık ummanlara açılmış yok olmuştur...

Necla Polat Hasbutcu

BEN HEP ÇOCUK KALSAM

"Çocuklara kızmayın, kendinize kızın "

Onlar yalan bilmez, hile bilmez, kin gütmez, dost düşman ayırımı yapmaz...

Fitratında dupduru bir kişiliğe sahiptir...

Çocuklar büyüdükçe hayat onları pişiriyor zaten...

Ne verirsiniz karşılığında onu bulursunuz, istisnalar hariç onlarda imtihan sebebimiz yine bize hizmet ediyor manevi bir hayata hazırlamak için...

Dünyada en zor meslek ADAM yetiştirmektir..

Doktor, hakim, savcı, öğretmen, mimar hatta cumhurbaşkanı bile ileride olabilir olacaktır..

Önemli olan hangi meslek sahibi olursa olsun, öncelik adamlığa bakar...

Adem; acizliğini bildiği için adam oldu...

Ne yazık ki bir çok meslek sahibi sanki hiç kusuru yokmuş gibi "Bana işimi öğretme" diye bir de çıkışlılar... Burada ki inceliği iyi anlamak kavramak gerekir ki, amaç sizin işinizi sorgulamak değil "Ne yaparsanız yapın aşk ile severek " yapmanız vurgulanıyor...

Sirke suratlı biri bal da satsa alıcısı olmaz...

Çünkü; öncelik kişilik, güler yüz tatlı dil ve hoşgörü sahibi olmaktır...

Kalbini düzeltmeyen diğer azalarını düzeltemez...

Kalbimizdir bütün kanı vücuda pompalayan yani o olmasa hayat olmaz, yaşam olmaz...

Kalbinizin penceresi aşka açılın efendim sevgi ile...

Necla Polat Hasbutcu

#cumanizmubarekolsun

ÖĞRETMEN KİMDİR?

O BİR EĞİTİM NEFERİDİR SON NEFESİNE KADAR NEFES OLMAYA DEVAM EDER

Zübeyde GÖKBULUT, yıllar önce (1975 - 1981 yılları arasında) köyümüzde 6 yıl görev yapmış bir eğitim neferidir. O yıllarda 3 veya 4 yaşlarındaydım sanırım. Kendisiyle tanışmamız Facebook ortamında gerçekleşti. Çongar köyü'müzün düzenlemiş olduğu şiir yarışması dolayısıyla ben de küçük bir katkıda bulunmak istedim. Tabi ozaman şiir nasıl yazılır, uyak nedir, kafiye nedir, hiç bir bilgim yok, gelişi güzel yazıyorum. İçimde bir kıpırtı var ateş kaynıyor ama bunu kaleme kağıda dökmenin kurallarını bilmiyorum. Tesadüf veya tevacuk diyelim daha doğru olur. Sanki birbirimizi arayan iki yitik gibiydik. Zübeyde öğretmeni isim olarak tanıyorum, ancak aradan çok yıllar geçmiş, hiç ihtimal veremedim o olabileceğine. Sayfasına bir dörtlük yazmıştım, yorum olarak. İlgisini çekmiş olmalı ki, bir kaç kişiden soruşturmuş beni kimdir diye. Benim de ilgimi çekti tabi, yazdım özelden. Kısacık kendimden ailemden bahsettim. Çok duygulanmış ağlıyor. Acaba yanlış birşey mi dedim üzdüm ağlattım diye de hayli hayiflandım. Derken bu konuşma devam etti birbirimizi iyice tanıdık. O bana öğretmen ben ona öğrenci oldum. Şiirle ilgili bütün bildiklerini bana aktardı. Bazılarını araştırma yaparak öğrendim. Yeri geldi kızdı 😀 Bu yolculuktan ben çok güzel sonuçlar elde ettim. İyi ki yoluma çıktı. İyi ki tanıdım. İyi ki bu uğurda savaş verdim. Zübeyde öğretmenimi ve bütün öğretmenlerin gününü kutluyorum.

İLMİN İŞİĞİ ÖĞRETMEN

Karanlığa yer yok onun ışında
İlmin ışığıyla görür öğretmen
Küçük fidanların hepsi peşinde
Bir bir sularını verir öğretmen

İşi eğitimidir zordur sanatı
Öğretmekle geçer bütün hayatı
Cehalete kızar atar tokatı
Sanma öğrenciye vurur öğretmen

Doğrudur yolu hedeften dönmez
Bu yolda gidenin sancısı dinmez
O bir meşaledir yıllarca sönmez
Bir gönlün içinde durur öğretmen

Her kalbe ilminden bir tohum atar
İçine özveri sevgiyi katar
Şefkatle büyütür özenle tutar
Aldırmaz bu yolda çürür öğretmen

Verdiği savaşı değildir boşa
Bilir ki ilimle çıkılır başa
Takılsa ayağı aldırılmaz taşta
Azimle sebatla yürür öğretmen

Not; Resim Çongar köyü öğretmen Zübeyde Gökbulut

KENDİMİLE HÂSBİHAL

Aş piştikçe koyulaşır mı?

Demek ki insan da yana yana duyarsız hâle geliyor...
Adına siz ister pişme deyin ister olgunlaşma.
Ben "farkına varmak" diyorum.

Çoğu zaman çözümü olmayan problemler karşısında, beynimizi kemirmekten tüm fonksiyonlar çalışmaz hale geliyor.

Belki de akışına bırakmak gerekiyor.
Fırtınanın önüne ne kadar dursanız da engel olmak mümkün gözüküyor.

Her iki şekilde madem bizi önüne katıp sürükleyecek.
Neden bu kadar ısrarla engel olmaya çalışalım değil mi ?
İnsan yorulduğu için...

Ya da kırıldığı için...

Pes etmek zorun da kalıyor.

Ne zaman vazgeçtim hatırlamıyorum...

Kendime haksızlık ettiğimin farkına vardım belkide.

Kadere teslim olmak olayları akışına bırakmak.

Sessizce sıyrılmak en doğrusu olacak.

Emanetse eğer ben de emanetim.

Beni kim koruyup gözetecek ?

Yanan yüreğimi kim saracak ?

Kim benim baş ucumda ağlayacak ?

...

İşte sonunda kendimle başbaşa kaldım.
Etrafımda onca insan toz olup uçtu.

Anladım ki iplerini gönlümde tutan benmişim.
Çözünce düğümleri onlar da ben de özgürlüğe kavuştuk.

Bundan sonra yârim de yârenim de kalem oldu.
Kendimi yazıyor, kendimi okuyorum.
Küçük kız ☺☺

BEŞ DUYU ORGANIMIZ

Görmek, işitmek, tadmak, koklamak, dokunmak (hissetmek)

Verilen her nimetin sadece dünyevi yönüyle ilgilenmek, bir çok özelliği, lezzeti kaçırmaktır diye düşünüyorum...
Bakmakla göremediğimiz onca güzellik var.

Bunları sıraya dizmeye kalkışsa mecali tükenir insanın...

Oysa Rabbimiz bunu bir ayetle ne güzel ifade etmiş bizlere...

Yedi göğü birbiriyle tam bir uygunluk içinde yaratan O'dur.

Rahmân'ın yaratışında hiçbir uyumsuzluk göremezsin.

Gözünü çevir de bir bak, bir bozukluk görebiliyor musun?

Sonra gözünü tekrar tekrar çevir de bak; (kusur arayan) göz aradığını bulamadan bitkin olarak sana dönecektir...

(Mülk;3-4)

Yarattığı herşeyi muazzam bir şekilde yaratan Allah'ı tasvir etmek gönlün ve idrak gücünün üstünde olduğu için, O'nu sanatıyla, görme, anlama ve düşünme yetisiyle tahayyül ederiz...

İnsan surettir, yansımadır, asıl maharet sirette gizlidir...

Ya kulaklar sağır, gözler kör olsaydı..?

Üzülmeğin üç duyu organımız daha var, tat almak, koklamak, dokunmak...

Milyonlarca bitki var, tadı kokusu rengi hepsi farklı hiç birinin kokusu birbirine karışmıyor...

Yediğinde karpuzun tadı farklı, çileğin farklı, muzun farklı, üzümün farklı, eriğin farklı ve bir çok lezzeti tadararak ayırt edebiliyoruz...

Örneğin bir gül kokusu, nergis, papatya, karanfil, leylak, yasemin, burnumuzla koklayıp ayırt edebiliyoruz...

Hatta hangi kokuyu sevdiğimizi de dile getiriyoruz, zaman zaman...

Dokunmak diğer adıyla hissetmek, bu terim en çok da sevginin sıcaklığın tende bıraktığı hisse diyorum...

Önce yürekler ısınır birbirine sonra dokunmak ister, uzak kalınca özler kucaklaşmak ister, dokunmak sevginin akışını sağlayan iletken bir duyu olsa gerek...

Biz insanlar arasında beş duyumuzla iletişim hâlinde oluruz, ve bütün neslelerle, bitkilerle daha geniş bir anlatımla tüm canlı varlıklar ile...

İlk dünya ya gelişimizde bizi karşılayan melek annemizle başlar duygularımız // duyularımız işlevine...

Hiç bir şey bilmeden anne karnından çıkan insana Allah'ı hakkıyla tanıyıp şükretmesi için duyu organları verilmiştir. (Nahl, 78)

Eğer ki insan yaratılış gayesini bu beş duyu ya rağmen hâlâ çözemiyorsa, diyecek söz kalmıyor geriye...

Çünkü bu anlatılan duyulardan hepsi diğer canlılarda da var, İNSAN olmak farklı kılar bizi...

Göz,kulak,dil,burun, deri, hayvanlar da da var ...

Bize verilen "GÖNÜL" işte bizi ayrı kılan budur...

Ayetlerde de belirtildiği gibi;

Allah'dan gafil olanlar, kendi iradeleriyle duyu organlarını ve kalplerini fitratları doğrultusunda kullanmadıkları için Allah onların kulak ve kalplerini mühürlemiş ve gözlerine perde çekmiştir. (Bakara, 7; Nahl, 108)

Duyu organlarını ve düşünce sistemini gereği gibi kullanıp Allah'a teslim olamayanlar, insanlıklarını kaybederler, hayvandan daha aşağı derekeye düşerler. (A'raf, 179)

Duyu organları yaptıklarından (ve yapmak zorunda olup yapmadıklarından) sorumludur. (İsra, 36)

Gerçek körler, kafa gözü görmeyenler değil; kalp gözlerini, basiretlerini kaybedip, tarihten ibret almayan ve geçmiştekilerin işlediği hataları tekrar edenlerdir. (Hacc, 46)

Rabb'im bizlere gönül gözleri idrak ve basiret bahşetsin inşaAllah...

Bize vermiş olduğu her nimeti yaratılış gayesine uygun yerinde kullanmayı nasip etsin ...

HAKKIYLA TESBİH EDENLERDEN OLABİLME DUASI İLE

Küçük kız ☺☺

#beşduyuorganımız

YARATAN RABB'İNİN ADIYLA OKU

OKU

Yaratan Rabbinin adıyla "oku!"

O, insanı alaktan (asilip tutunan zigottan) yaratmıştır.

Oku!
Kalemle (yazmayı) öğreten, (böylece) insana bilmediğini bildiren Rabb'in sonsuz kerem sahibidir.

Okumaktan maksat yüksek tahsil görmek diplama almak ya da bir meslek sahibi olup eski deyimle amir memur olmak mıydı?

Neydi okumak ve niçin bu kadar önem teşkil ediyordu?

Bu soruların cevabını almak için yıllarca kendime sordum durdum.

Babam benim okumamı çok istiyordu, ancak annem pek razı değildi; çünkü annemin kendine göre haklı olduğu taraflar da vardı tabii.

Geçmiş tarihimize bakınca bunun birçok örneklerini hâlâ görmekteyiz.

Kız çocuklarının diri diri toprağa gömüldüğü, utanç verici yıllar geçse de izlerini taşıyan zihniyetler zaman zaman hortlamakta maalesef!

İnsan zihni karmaşık, bulanık, kapkaranlık bir hücre gibidir.

Onu aydınlatmak, karmaşıklığı çözmek, sorulara cevap bulmak için bilgiye ihtiyacı vardı.

Okumak illâki kalem kağıtla mı olmalı, bunun başka yolu yok mu?

İçimden bir ses sürekli beni eleştiriyor, adeta komutlar veriyordu.

Uzun süre karşılıklı bu kavgamız devam etti. Gözlerimi kapadım her gece uzun uzun düşündüm. Kendimle istişare ettim, hem soruyor hem cevaplıyorum.

---- Kimse sana yardım etmez, senin içinde yaşadığın karanlığı görmez, sen kendine umut olmazsan kimse sana umut vermez!

----- Yeter sus artık sus!

Yapamıyorum karşı koyacak gücüm yok, bir başıma nasıl meydan okuyabilirim onca insana? Bir lokma canım var anında sustururlar.

Yaptıklarının yanlış olduğunu, doğrusunun hakikat olduğunu nasıl kabul ettirebilirim?

Karanlıkta yıllarca ömür süren insanların ışığa, güneşe olan tepkilerini bilirsin. Ne zaman güneşe baksalar elleriyle gözlerini ovuştururlar, ışıktan gözleri kamaşır, öfkeye kapılırlar...

Bu örnekte olduğu gibi aydın bir zihniyet karanlığa, karanlık bir zihniyet de aydınlığa düşmandır.

Öncelikle kendi zihnimi aydınlatmam gerekiyordu ve böylelikle kendimi savunmam daha kolay olacaktı.

Elinden kalem alındı, kitaplar kaldırıldı; evlilik, çoluk çocuk verildi yerine.

----- Bitti mi şimdi onca çabaların, isteklerin, arzuların?

Okuma yaşın geçti, artık meslekî eğitim de alamazsın.

----- Ne yapalım kaderim böyle imiş.

----- Dur hemen pes etme !

----- ...

----- Gel seni biriyle tanıştırayım.

----- Kiminle?

----- Kalbinin sesini dinle, ne diyor ?

----- Üzülme Allah'ın senin için başka planları var.

----- Bak gördün mü işte!

----- Umutsuzluk yok.

----- Ne yapayım pekiyi?

----- Oku !

----- Nasıl okuyayım ?

----- Yaratan Rabb'inin adıyla oku !

----- Hayatında ilk sıraya O'nu koy. Sonrası kendiliğinden gelecektir.

Gaipten sesler duymaya mı başladım, n'oluyor bana? İçimde beni yönlendiren bu sesler kime ait ?Hakem kim, güçsüzler kimler?

Aklım, kalbim vicdanım bir beden içinde sürekli savaş hâlindeydi.

Derdimi kimseye anlatamadığım için kendime anlatıyor, kendimle konuşuyordum sürekli. Hem anlatsam da çare olmayacaklardı zaten.

Okyanusta bir ada gibiydim. İssız bir adaya kim uğradı? Nasıl oldu bilmiyorum, bir Hızır uğradı hayatıma. Elime kalem verdi.

---- Madem sesini sözle duyuramıyorsun, yazmayı dene.

--- Ne yazayım ?

---- Her şeyi yaz, içinden ne geliyorsa... Öfkeni, korkularını, söylemek isteyip de kimsenin yüzüne söyleyemediğin bütün duygularını dök kağıda...

O günden beri yazıyorum. Bütün dertlerime şifa oldu. Hatta çok zaman eski yazılarıma bakıp eksiklerimi tamamlıyor ya da yanlışlarımı düzeltiyorum.

"Söz uçar yazı kalır" ve ben kendimi okuyabiliyorum artık.

K/alemi yazıyorum...

Çorak toprakları rengarenk çiçekler nakışlar. Ben de nakış gibi okuyorum, okuyorum.

Çorak toprakları rengarenk çiçekler nakışlar. Ben de nakış gibi dokuyorum; çünkü kainatı okuyorum.

ÇORAK TOPRAKLARI RENGARENK ÇİÇEKLER NAKIŞLAR.

D/OKUYORUM

#okuyoryazıyorum

BEN KİMİM ANNE ?

Anne ben kimim ?

Bir çoğunuza garip gelebilir bu soru, oysa hayat yolculuğuna ilk olarak anne karnında başlarız.

Karanlık bir dünya dan aydınlığa doğarız.

Alışmak zaman alır ışığa / güneşe ...

Şöyle bir düşündüğümüzde biz duyu organlarına sahip olmadan da yaşayabiliyoruz ancak güvenli bir ortam olduğunda anne karnı gibi...

Peki bize hayatımız boyunca eşlik edecek olan bu beş duyumuzla nelere şahit olmamız şahitlik etmemiz isteniyor olabilir sizce ?

İlkokulda öğretmeniz bize bu konuda fikrini beyan etmişti.

--- Elbette bütün duyu organları önemli değerlidir ama GÖZ çok daha önemlidir.

Demişti bizlere...

Görmek istediğimiz o kadar çok nesne ve varlık vardır ki anlatmakla bitmez.

Hatta görmek sadece somutla ilişkili değil, soyut ifadeleri, hayellerimizi, başarılarımızı, mutlu anlarımızıda görmeyi arzu ederiz...

Geceleyn gökyüzüne serpilmiş yıldızları ayı, sonsuz uzay boşluğunu...

Gezegenleri galaksileri, daha adını bilmediğimiz bir çok atom moleküllerini..

Bulutları söylemiyorum bile o zaten apayrı bir konu...

O kadar yağmur bulutlarda nasıl duruyor, ve nasıl tane tane yeryüzüne iniyor hiç birbirine çarpmadan süzülüyor.

Çocukluğumda bir rüya görmüştüm, sanırım yağmur olayı o zamanda zihnimi işgal etmiş olmalı...

(... Yeryüzünde bulunan denizler göller ırmaklar hepsi buhar olup gökyüzüne uçuyordu, sonra yeryüzüne yağmur veya kar olarak geri dönüyordu...)

Rüya da olsa birazcık doğru payı olsa gerek diye düşünüyorum...

"Geri dönüşüm" diye bir slogan duymuşuzdur.

Kâinatta olan her varlığın hatta sesin dahi yok olmadığını okumuştum bir kitapta...

(1969 yılında Ay'a ilk ayak basan kişi olan Neil Armstrong gibi, Malezyalı astronot da uzayda ezan sesi duyduğunu söyledi.)

Türkiye'ye yolu düşen bu astronot İstanbul da ezanı işitince şaşkınlığını dile getirmiş, aynı sesi ayda (uzayda) duyduğunu itiraf etmiştir.

Bir çokları için bu söylem şehir efsanesi olsada derin araştırmalar sonucunda kainatın bütün sesleri kaydettiği kanısına varılmıştır.

Ve şöyle diyebiliriz; İnsan Sesten (Nefesten)ibaret...

Yaratıcının bize sunduğu üç kitap vardır okunmayı bekleyen...

1. Kâinat kitabı

2.İnsan kitabı

3.Kur'an kitabı

Yazılanı okumaya çalışıyoruz ancak henüz diğer kitapları tam manasıyla okuyabildiğimizi sanmıyorum...

İlim bütünülle Hakk'ı tanımaktır.

Bizler sadece, O nu sanatıyla tanımaya tanımlamaya çalışıyor zihin yoruyoruz...

Karanlıktan aydınlığa açılan yolculukta görmemiz gerekenleri sadece gözlerimizle idrak etmek çok zor, aklın gözüyle yani ilmin ışığıyla bakmak gerekir diye düşünüyorum...

Dünya kimi için bir anne sıcaklığını kokusunu verse de, bir çoğu için karanlık, çünkü insan özgür olmak, bağlarından kurtulmak ister.

Allah'a olan bağlılık, özgürlüktür...

Bizi O'ndan uzaklaştıran her türlü bağ tutsak eder kendine...

Öz- gür -lük

Öz/den gelen sonsuzluğun gücüdür...

Necla Hasbutcu

HAKK'TAN BİR NİDA GELDİ

Yaz mevsiminin son demleriydi.

Köylüler kış hazırlıklarına başlamışlardı bile.

Kimisi buğday kaynatıyor, kimisi değirmende un öğütüyor, kimisi de akarda evinin halısını ve kilimini yıkıyordu.

Beyaz tenli, hafif etine dolgun, tombalak bir kız vardı, onu diğer kızlardan ayıran özellik, okumaya hevesli oluşu, hassas ve aynı zamanda da içine kapanık olmasıydı.

Kendisi köyde doğmasına rağmen, köy işlerini yapmakta zorlanıyor, güç yetiremiyordu.

----- Nida!

diye seslendi babası.

Belli ki bir haberi vardı, çünkü ne zaman seslense ses tonundan anlıyordu babasının ne diyeceğini.

---- Buyur, baba?

----- Kızım, ben seni ortaokula yazdırdım.

Bu haber karşısında nutku tutulmuştu.

Gece uykusu gelmedi, sabahlara kadar hayal kurdu, okulda olduğunu, arkadaşlarını ve öğretmenlerini düşündü.

Fakat kafasında takılı kalan iki sorunu vardı.

İlkokul gibi olmayacaktı burası, derslerine daha fazla özen göstermeliydi, konuşmasına ve hareketlerine dikkat etmeliydi.

Göz önünde olunca sürekli izlenmesi normaldi.

Koskoca köyde iki kız çocuğunun okuması, dikkat uyandıran bir durumdu.

Kimse kız çocuğunu okutmuyordu, ilkokul zorunlu olduğu için mecburen izin veriyordu velisi.

Kimi işim kalıyor diye, kimi ayıp oluyor diye.

Kimisi de cahilliğinden pek onay vermiyordu.

Aklı başında birine sordum;

----- Neden kız çocuklarını okutmuyorsunuz?

----- Kızlar okuma yazma bilirse, sevdiklerine mektup yazarlar, bu yüzden okutmuyoruz.

Diye cevap verdi.

Bu cevap karşısında ne denmeliydi ki?

Sevmenin dahi suç olduğu bir ortamda, okuyabilmek büyük bir başarı olacaktı.

'Neyse takma kafana, uyu artık.' dedi kendi kendine...

Okula başlamadan sonunu görürcesine türlü türlü hayellere kapılmıştı.

Evliliği hiç düşünmedi, onun için evlilik aşk birlikteliği olmalıydı.

'Sevmediği biriyle evlenmek, hayatın ona sunabileceği en ağır ceza olur.' diye düşündü.

Aklına, hayeline gelmeyenler bazen insanın başına gelir ya, başına gelebilecek olayları hayal bile edememişti.

Devamı gelecek...

Necla Hasbutcu [2]

HAKK'TAN BİR 'NİDA' GELDİ

Yaz mevsiminin son demleriydi.

Köylüler kış hazırlıklarına başlamışlardı bile.

Kimisi buğday kaynatıyor, kimisi değirmende un öğütüyor, kimisi de akarda evinin halısını ve kilimini yıkıyordu.

Beyaz tenli, hafif etine dolgun, tombalak bir kız vardı, onu diğer kızlardan ayıran özellik, okumaya hevesli oluşu, hassas ve aynı zamanda da içine kapanık olmasıydı.

Kendisi köyde doğmasına rağmen, köy işlerini yapmakta zorlanıyor, güç yetiremiyordu.

-Nida!..

diye seslendi babası.

Belli ki bir haberi vardı, çünkü ne zaman seslense ses tonundan anlıyordu babasının ne diyeceğini:

-Buyur, baba?

-Kızım, ben seni ortaokula yazdırdım.

Bu haber karşısında nutku tutulmuştu.

Gece uykusu gelmedi, sabahlara kadar hayal kurdu, okulda olduğunu, arkadaşlarını ve öğretmenlerini düşündü.

Fakat kafasında takılı kalan iki sorunu vardı.

İlkokul gibi olmayacaktı burası, derslerine daha fazla özen göstermeliydi, konuşmasına ve hareketlerine dikkat etmeliydi.

Göz önünde olunca sürekli izlenmesi normaldi.

Koskoca köyde iki kız çocuğunun okuması, dikkat uyandıran bir durumdu.

Kimse kız çocuğunu okutmuyordu, ilkokul zorunlu olduğu için mecburen izin veriyordu velisi.

Kimi işim kalıyor, diye kimi ayıp oluyor, diye.

Kimisi de cahilliğinden pek onay vermiyordu.

Aklı başında birine sordum

-Neden kız çocuklarını okutmuyorsunuz?

-Kızlar okuma yazma bilirse, sevdiklerine mektup yazarlar, bu yüzden okutmuyoruz, diye cevap verdi.

Bu cevap karşısında ne denmeliydi ki?

Sevmenin dahi suç olduğu bir ortamda, okuyabilmek büyük bir başarı olacaktı.

'Neyse takma kafana, uyu artık.' dedi kendi kendine...

Okula başlamadan sonunu görürcesine türlü türlü hayellere kapılmıştı.

Evliliği hiç düşünmedi, onun için evlilik aşk birlikteliği olmalıydı.

'Sevmediği biriyle evlenmek, hayatın ona sunabileceği en ağır ceza olur.' diye düşündü.

Aklına, hayeline gelmeyenler bazen insanın başına gelir ya, başına gelebilecek olayları hayal bile edememişti.

Gece sabaha kadar düşünmüş, bir karara varamamıştı.

Babası okutmak için can atıyor, annesi bu işe karşı geliyordu.

Bir kadın olarak, annesinin bu işe onay vermesi gerekmiyor muydu?

Daha okul açılmadan başlamıştı kavgaları.

Ne diyebilirdi ki? Biri annesi idi, diğeri ise babası.

Kavga etmek için bahane mi yok? Mutluka bir şey buluyorlardı.

Bu duruma bir süre sessiz kaldı.

Dünya ile ilişkisi kesilen Nida, kendi kafasında hâlâ okulu düşünüyordu.

Bu ağır yükün altından kalabilecek miydi?

Babasını mahcup etmek, başını eğdirmek istemiyordu.

Küçük bedenine bunca sorumluluk yüklemişti.

Hayatı akışına bıraksa, her şey daha güzel olacaktı belki de.

Kaderinin sınırlarını çok zorluyordu.

Hayatın başlangıç noktasıyla, bitiş noktası arasında ne fark vardı ki?

Her defasında başladığı yere dönüyordu.

Kafası karışık hâlde, nasıl okuyabileceğini bilmiyordu.

Aklı hep annesiyle babasına takılı kalmıştı.
'Benim yüzümden kavga etmesinler' diye içinden dualar ediyordu.
İlk eğitim ailede başlıyordu.
Altyapısı sağlam olmayan her bina yıkılmaya mahkûmdu;

-Hadi kızım! Okul ihtiyaçlarını almaya gidiyoruz.
-Nereye baba?
- Şehire.

Üzerini giyindi ve hazırlandı.
İçinde garip bir hüznün vardı.
Bastırılmış duygular, sonunu bilmediği bu hayat yolculuğu nereye sürüklüyordu.
Söz hakkı verilmemiş.
'Okumak istiyor musun?' diye sorulmamıştı bile.
Okumak elbette güzeldi, Kitabımız Kur'an-ı Kerim'de ilk emirdi.
Peki ama nasıl bir okumaydı bu?
Derin düşüncelere daldı yine, minibüsün cam kenarından gözleri etrafı izliyor, akli yüreği başka dünyalarda yolculuk ediyordu.

Doğru ile yanlışın,
Karanlık ile aydınlığın,
Beden ile ruhun ve
Dünya ile Ahiret'in
arasında kalmış hangi yöne gideceğini bilmiyordu.
Bir çocuğu kandırmak ne kadar kolaydı.

Bütün bu olanlara yaşananlara cevap arıyordu.
Tek başına mücadele etmesi çok zordu.
Hakikati kim öğretecek?
İçinde gizli olan ilmin ışığını kim yakacaktı?

Bütün hayatı film şeridi gibi gözünün önünden geçti.
Yaşanması gereken her şeyi yaşamış artık oyunun sonuna gelmişti.

Suyu akışına bırakması gerektiğini çok geç farketmişti.
Kendine geldiğinde hayatın sadece bir oyun ve eğlenceden ibaret olduğunu, akli başında insanların bu oyundan bir ders çıkarması gerektiğini anladı.
Hangi karakterde, kişilikte oynarsanız oynayın
Söz her zaman yönetmen de bitiyordu.

" Asıl hikâye kitabın ortasında, bekleyin "

Not; Nida okulunu okuyamadan ayrıldı.
Artık dayanacak gücü kalmamıştı, bir kere kara yazı yazılmıştı alınına, nereye gitse bırakmıyordu peşini.

DİN GÜNÜ

"Maliki Yevmiddiyn."

Din gününün sahibi, sadece Allah'tır.

İyilerin iyiliklerinin, kötülerin kötülüklerinin tam karşılığının verileceği gündür: Din günü, Kur'an'da yer alan Zilzal Suresi'nin 4-8. ayetlerinde şöyle tanımlanmaktadır:

"O gün yer, Rabbinin ona vahyetmesiyle haberlerini anlatacaktır.

O gün insanlar, amellerinin karşılığı kendilerine gösterilmek üzere bölük bölük çıkacaklardır.

Her kim zerre kadar hayır işlemişse onu görecektir.

Her kim, zerre kadar şer işlemişse onu görecektir."

Ahiretin penceresinden baktığımızda dünya hayatının sadece bir gölgelik olduğunu fehmederiz.

Dünya hayatının bir günlük olduğunu sık sık dile getiririz her konuşmamızda.

Ahret hayatına istinaden, uhrevî hayatın bir günü bin yıla eşittir.

Cüneyd-i Bağdâdî Hazretleri şöyle buyurur: "Dünyanın bir günü, âhiretin bin yılından daha hayırlıdır.

Zira kazanç ve kayıp keyfiyetleri bu dünyaya âittir.

Âhirette artık kurtuluşa kavuşturacak bir şey yapma imkânı yoktur."

Kısacık bir zaman da Cenneti kazanmak, vermiş olduğu canı, Allah yolunda harcamak büyük bir sorumluluktur.

Yaradana sırtını dayadığında insanın yükü hafifleyecektir.

Sırtımızı döndüğümüzde ise, bütün felaketler ve acılar bizi bulacaktır.

Akli dengemiz bozulacak, üstesinden gelemeyince hata üstüne hataya düşeceğiz, içinden çıkılmaz bir hâl alacaktır hayatımız...

Düşünsenize emanet olan canımız varlığımız hepsi Allah'ın...

O ne diyor bize; Size emanet olarak vermiş olduğum nimetlerin ebedi sahibi olabilirsiniz..

Bunun karşılığında sizden küçük bir isteğim var.

"Allah sizden, sâdece günâhı gidermek ve sizi tertemiz kılmak istiyor."

(Ahzab; 32.33)

Bu ayete göre insan günahkar ve kirli midir?

Diye bir soru yöneltebilirsiniz.

Evet her insan beşerdir, iyilik ve kötülük tohumları ile birlikte doğar.

Temizlik imandandır.

İman edenlerin ruhen, kalben ve bedenen temizlendikleri bildirilir.

Salât bir çok manaya gelirken, başında namaz için kullanılır.

Namaz; Abdest aldığımızda bedeni temizler, kıyama durduğumuz da aklımızı temizler, rukuye vardığımızda, zurriyetimizi temizler.

Secdeye kapandığımızda nefsimizi temizler.

Çünkü iki kaşın arası alın, secdeye gelmeli. Böylelikle nefsin arzuları dize gelir ve gem vurulur.

Tapılacak yegane varlığın Allah olduğu bilincine varır, akıl, kalp ve gönül...

Allah'ın huzurunda eğilmek, insanlar karşısında dimdik, dosdoğru olmak içindir.

Hakk'ın huzurunda vav gibi olmak, Halkın içinde Elif gibi dimdik ayakta durabilmek.

Ahiretin penceresinden baktığımızda, her iki dünya arasında mutlu huzurlu bir hayat sürmek çok daha kolay geliyor insana.

Mutlu son ve sonsuz mutluluk bizlerin elinde...

Diyelim çok zor bir hayatınız var, derdinizin, borcunuzun haddi hesabı yok.

Bunların sadece bir gün süreceğini bildiğiniz için bir rahatlama geliyor insana, geçecek bitecek umuduyla hayata daha bir sıcak bakıyorsunuz.

Psikolojik olarak beynimiz buna kendini hazırlıyor, sabretmeyi öğretiyor.

Bir de tam tersini düşünelim, zenginiz, sağlığımız yerinde ve mutluyuz ...

Bu nimetlerin de bir gün elimizden gideceğini düşünür isek fani olana bel bağlamayız, daha çok iyilikte bulunur, yoksula yetime ikram ederiz.

Yani her halükarda hepsi gelip geçici bunu avantaja çevirmek bizim elimizde.

Bunun için inanmak gerekir, başarılı olmanın birinci kuralı nasıl inanmak ise, inançlı olmakta, dinin kuralı, hayatın öznesidir.

İnanmak manevî bir ihtiyaç, yemek içmek kadar gereklidir.

İnsanoğlu tutunmadan yaşayamaz...

Zaten yaratılış itibariyle henüz embriyo iken rahime tutunmaya çalışır.

İnsan 'olmak olgunlaşmak' için bir çok evrelerden geçiyor.

Dokuz ay süre zarfında karanlık bir dünyada hayat mücadelesi veriyor.

Dünya hayatına göre kısa ama zorlu bir mücadele.

Anne o bebeğin dünyasını içinde taşıyor.

Fiziksel olarak bütün uzuvları bu karanlık dünyada ana rahminde gelişiyor, tamamlanıyor.

Artık o bebek için yeni bir hayat başlıyor, ışıklı bir dünyaya doğuyor.

Doğduktan sonra gelişmesi büyümesi devam ediyor, bu sefer, sadece anne sütü değil, aynı zamanda bir çok tatlar lezzetler keşfedebiliyor.

Anne ile olan bağı bir süre sonra biter, çünkü kendi kendini artık idare edebilecek yaşa konuma gelir.

Fakat yinede manevi olarak, tutunmaya, güvenmeye ihtiyaç duyar.

Aksi takdirde kendini uçsuz bucaksız bir boşlukta asılı kalıyormuş gibi her an düşme korkusu yaşar.

Bunun için bir arayış içine giriyor insanlar.

Bazen bu arayışta kendini kaybediyor, yanlış yollara yanlış insanlara kapılabiliyor.

Anne karnı dar ve karanlık olsada kendini güvende hissettiriyordur.

Şimdi koskoca boşlukta tutunmadan nasıl yapabilir?

Hayat şartları olsun, ruhsal açlık olsun, insanı her zaman güvence sığınak aramaya iter.

Bunu ister bilinçli olarak yapsın ister bilinçsiz mutlaka sığınmaya ihtiyaç duyacaktır.

Ne yazık ki, tutunduklarımız bazen çürük dallar- yollar olabiliyor.

Sağlam bir dal-yol nasıl bulunur, sürekli olarak bunun peşinde koşarız.

Kimi akli iradesi ile, doğrusunu bulur, kimisi öğütlerle yola gelir.

Kimi de kendi tercihiyle yanlış olanı seçer, ve sonuçlarına da razı olur.

İnsanın üç evreden geçtiği düşünülürse eğer, bir tohum misali önce ana rahmine düşer, büyür gelişir, fidelenme için başka topraklara mekanlara ihtiyacı vardır.

Ana kucağından baba ocağına düşer.

Evliliğin meyvesi olur.

Sürekli dönen dünya çarkında bu hep böyle devam edebilir.

Görünüşte herşey yerli yerince bir düzen içinde yürümektedir hayatlarımız.

Her bireye birer aile tayin edilmiş, akrabalık bağları oluşturulmuş.

Yaratılan bir candan, yeni canlar yaratılmış.

Fiziksel yönüyle insanların üremesi çoğalmasa bu yönde devam ediyor.

Yeri gelmişken bunu söylemeden geçemeyeceğim.

Geçmiş zaman, hocamıza bir sual yöneltmiştim.

Bize hâk ile batıl konusunu anlatıyordu.

Hakk ile Batılın kitabın sağı ve solu olarak örnek vermiş, dünya ise bu kitabın ortasıdır demişti.

Hakk ile Batılın içiçe karışık hâlde olduğunu söylemişti.

Peki hocam madem Hakikat perde arkası ise, gerçekler orada gizliyse, neden bir çiçek su vermediğimiz için kuruyor, evlenmeden neden bir kadın anne olamıyor?

Gibi sorular yöneltmiştim.

Öncelikle çok teşekkür etti bana, biliyor musun dedi, aynı soruları ben de sormuştum yıllar önce kendime.

Zaten sormayan sorgulamayan beyin, çalışmıyor hükmündedir.

İnsan yaratıldı ve başı boş bırakılmadı.

İsteyerek veyahutta istemeyerek yaşantısının bir bedeli karşılığı elbette vardır.

Din, insanların hayat tarzı ve yaşama şekli olarak değerlendirilmiş olursak eğer, zaten, ayette bu görüşün delili mahiyetindedir.

"Sizin dininiz size, benim dinim banadır." Kâfirûn suresi 6 ayet.

Her insanın inancı görüşü farklıdır.

Hakikat olan ise, indirilen dini yaşamaktır.

Hakk'tan gelen din, indirilen din.

İnsanların türettiği, ürettiği din ise uydurulan din, yani gerçekle ilgisi olmayan hurafe dinlerdir.

Dünya hayatı Hak ile Batılın iç içe olduğu bir yaşam biçimidir.

Biz insana düşen, aklî irademiz ve kutsal kitabımız Kur'an-ı Kerim sayesinde hakkı batıldan ayırmaktayız.

'Oku' emrine binaen, okuyan insan, gerçeği görür, ilim karanlığa ışık tutarak bize gideceğimiz yolu tarif eder, 'işte burası güvenli, buradan devam et' der.

Okumak, kalbi yumuşatır ve ruhu inceltir.

Olayları daha iyi anlama kavrama yeteneği verir.
Ama nasıl okuma bu, tabiki kovulmuş şeytandan Allah'a sığınarak.

"Allah'tan başka sığınacak bir dost bulamazsınız."

Kehf;27

Dünya hayatını, okuyabilen insanların, hesap gününde din gününde veremeyeceği bir hesabı yoktur.

Dersine iyi çalışan öğrencilerin sınavdan, kaçmadığı, korkmadığı gibi...
İyilere çıksın yolunuz, muhabbetle selamlıyorum!

Necla Polat Hasbutcu

KALEMİN YAZ(A)MADIKLARI

Deprem gecesinden bir hafta önce...

__ Allah'ım bu içimde ki sıkıntı beni öldürecek!

Geçmiyor geçmiyor, ne yapsam ne etsem geçmiyor, huzur bulamıyorum.

Sanki kalbimin üstüne öküz oturmuş.

Ne nefes alabiliyorum ne de yaşamdan lezzet bulabiliyorum.

Kimseyle konuşasım, muhabbet edesim gelmiyor.

Bir cenin misali ruhum iki büklüm olmuş, bir köşede öylece duruyor.

Hareket etmek, hatta iş yapmak bile gelmiyor içimden.

Çocuklar geliyor, bana birşeyler anlatıyor, mutluluklarını paylaşıyor, fakat bende hiç bir refleks belirtisi yok.

Donuk, sönük bir vaziyette öylece boş boş bakıyorum etrafa.

Ruhsuz ruhsuz dolaşiyor bedenim, evin içinde.

İşin ilginç tarafı konuşmakta gelmiyor içimden, hani bir iki kelam etsem, belki bıçak açmayan ağzım açılacak, çözülecek bir şekilde.

Bir hafta boyunca bu halvet hâlini yaşadım.

Taki o son güne kadar, doğum sancısına benzer bu vaka artık içindekilerini attı dışına.

Facebook da bir ablam olan saygı değer kardeşim, bacım, candostumla konuşana kadar.

Şerife ablam psikolojik danışmanlık okuduğu için beni çok iyi anladı ve durumuma göre konuşarak teselli verdi, örnekler gösterdi, morel motivasyon derken, yüzümü güldürmeyi başardı.

Herşeyi konuştuk, geçmişten gelecekte, bu anki durumdan.

Saatlerce sohbet ettik, zamanın nasıl geçtiğini fark edemedim.

Yavaş yavaş içimdeki bütün karamsarlık gitti.

Bir rahatlama huzur hissettim.

Sanırım saatte bayağı geçmişti.

Gece 03 sularında konuşma bitti, vedalaştık.

O çok mutlu kahkaha makinası olan ablamı bir hüzün kapladı bu sefer, dertleri depreşti yeniden benimle birlikte.

Anladım ki o anda güler yüzlü olan insanların acıları daha büyük.

Şükür dedim benim o kadar acım olmadı bugüne kadar, çoğunu ben abartmış olmalıyım.

"Beterin beteri var" derler.

Bizler daha büyük acılarla karşı karşıya geldimizde, otomatik olarak beynimiz şükür diyor, benim durumum kötü değilmiş düşündüğüm kadar.

Başımı yastığa koydum, gönül rahatlığıyla.

Hiç değilse birazcık uyumak istedim, yarın okul var, halletmem gereken resmî bir işim vardı.

Ne kadar uyudum bilmiyorum, kızım geldi odama;

Anneeee diye seslendi.

Belli ki önemli bir şey vardı.

Gözlerimi açmadan noğldu dedim.

Anne deprem olmuş internete bak dedi gitti.

Gözümün bir açık biri kapalı telefonu elime aldım.

Hemen sayfaya girer girmez zaten önüme geldi.

Konuştuğumuz arkadaşım yaşadıklarını duygularını dile getirmişti.

Allahım Allahım

Sana sığındım ya Raaab

Bu kadar sallandığımı hatırlamıyorum

Geçmiş olsun kayserim

Allahu ekber Allahu ekber vela havle vela kuvvete illee billahil aliyyul azıym

Afad-ın açıklaması 7. 4

Büyük deprem hafazan Allah

Özet olarak; Evet kardeşlerim! Olmuş ve olacaklar, bazen Yüce Rabbim tarafından ikaz uyarı şeklinde gönüllere ateş düşürerek, sıkıntı vererek, bunalıma çıkamazlara sokarak bizi bilgilendiriyor.

Belki biyolojik olarak yaşamadım depremi ama, manevî olarak iliklerime kadar hissettim ve hala etkisindeyim...

Yazacak çok şey var ama bazen sözün bittiği yerler vardır...
Kalemin yaz (a) madığı bir acı yaşıyoruz.
Rabb'im yâr ve yardımcımız olsun inşaAllah

Necla Polat Hasbutcu 22

ATEŞ KUŞLARI

Çok fazla televizyon izleyen biri değilim, buna vaktim de pek olmuyor. Ev işleri, yemek, çamaşır bulaşık temizlik derken, gün akşam oluyor.

Hele son zamanlarda çekilen diziler, filmler, ailenin temelini bozduğu için, izlenmesini faydalı görmüyorum. Bu dizi ve filmler ne kadar ahlâk dışı davranışlar varsa sergiliyor, milletin ahlakını bozuyor. Bunları bir kenara bırakarak asıl konuya gelmek istiyorum:

Hani dedim ya TV çok fazla izlemem... çocuklar yeni bir film keşfetmiş "Ateş Kuşları" diye..."Anne bunu izle güzel film" dediler.

Sokak çocuklarını konu alan güzel bir yapıt, hoşuma gitti izledim. İzlerken hayatta görmezden geldiğimiz o çocukların gerçek acıları, yaşam mücadelesi, hayata tutunma çabası gözlerimizi yaşarttı... Ağlayarak izledim...

Hor gördüğümüz, başımızdan attığımız, hırsız mı arsız mı diye aşağıladığımız çocuklar.

Kendimi bir an onların yerine koydum, empati kurdum.

Oturmak için bir evimiz var, yiyecek ekmeğimiz, içecek suyumuz var.

Aç değiliz, açıkta değiliz. Üşümüyoruz, ayazda kalmıyoruz. Kimseye muhtaç olmadan yaşıyoruz. Ne kadar şükretsek az...

Sahip olduğumuz bütün bu nimetleri veren birgün bizden hesap sorarsa ne diyeceğiz ?

"Ne kadar da az şükrediyorsunuz" (Mülk Suresi 23) ayeti çınladı kulaklarımda...

Bizim üstünlüğümüz neydi Allah'ım onlardan dedim ?

İnsan kendini bile bile ateşe atar mı ? Atmaz elbette. O çocuklar bize, vicdanımıza seslenen Allah'ın sesi diye düşündüm...

Hani hatırlayın!

Hz. Musa(r.a.)'nın kavmi, ona Allah-ü Teala'yı yemeğe davet etmek istediklerini bildirdiler.

Hz. Musa, kavminin isteğini :“Allah-ü Teala, yemekten içmekten münezzehdir, sizin söylediğiniz olacak iş değildir” diyerek geri çevirdi.

Daha sonra Hz. Musa, Allah-ü Teala'nın huzurunda iken, “Bana kavminin isteğini niçin iletmedin?” sorusuna “Allah'ım, böyle bir şeyi söylemekten utandım. Sen yemekten, içmekten ve her türlü ihtiyaçtan münezzehsin, ben nasıl olur da yemeğe davet ederdim” diyerek yanıt verdi.

Allah-ü Teala, Hz. Musa'ya: “Kavmine tekliflerini kabul ettiğimi söyle, hazırlık yapınlar, davetlerine icabet edeceğim” diye buyurur.

Hz. Musa, kavmine durumu anlatır ve hazırlıklar başlar.

Allah-ü Teala'nın davete icabet edeceği gün olabildiğince mükellef bir sofraya hazırlanmıştır, beklenmeye başlanır. Uzaklardan gelen yaşlı, fakir, üstü başı toz içinde bir kimse görünür.

O yaşlı kimse, halktan bazı kimselere uzaktan geldiğini ve aç olduğunu, kendisine ikramda bulunup bulunamayacaklarını sorar.

O kimseler, çok önemli bir misafir beklediklerini, yemeğe ancak o gelince başlayacaklarını söyleyerek, “Madem ki sen de aramıza katıldın, al şu kovayı da su getiriver, zaten ancak misafirimiz gelince yemeğe başlayacağız” diyerek yanıtlar.

O yaşlı zat, bu cevaba alınganlık gösterir ve aralarından uzaklaşır.

Beklemeye devam edilir, fakat o yaşlı zattan başka gelen kimse yoktur. Halkı da Hz. Musa aleyhisselamı bu durumdan dolayı kınamışlardır.

Hz. Musa ertesi gün utana sıkıla Allah-ü Teala'nın huzuruna çıkar:

“Allah'ım senden yine sana sığınırım, bunu sana söylemekten de utanırım, ancak kavmim bana sen bize yalan söyledin demekte. Onlara nasıl yanıt vereceğim?” diye sorar. Allah-ü Teala: “Ben yemeğe geldim ya Musa, lakin siz bana ikramda bulunmadınız. Ben yere göğe sığmam ama bir kulumun gönlüne sığarım. Eğer size gelen misafirin teklifini geri çevirmemiş olsaydınız beni ağırlamış olacaktınız. Bilmiyor musunuz, ben yoksulların, muhtaçların ve düşmüşlerin yanındayım.

Onlara ikram ettiğinizde bana ikram etmiş olursunuz. Ben susamış kulumun yanındayım. Ona su verdiğinizde bana su vermiş olursunuz” diyerek yanıtlar.

Bu hadiseden de anlaşılıyor ki;

"Allah insanlara zulüm etmez, ancak insanlar kendi nefislerine zulüm ederler."

Allah'ı hakkıyla tanıyamadığımız için, doğru yolu bulamıyoruz...
Nerde, vicdan merhamet varsa hakikat ordadır.

Hakikatin üstünü ne kadar örtmeye çalışan olursa olsun, beton atarsa atsın bu enkazın altından çıkacağız inşaAllah birgün...

Necla Polat Hasbutcu

AYET VE HADİSLERLE MİRÂÇ OLAYI

“Kulunu (Muhammed -aleyhissalâtü vesselâm-ı) bir gece, Mescid-i Harâm’dan kendisine bâzı âyetlerimizi göstermek için, etrâfını mübârek kıldığımız Mescid-i Aksâ’ya götüren Allâh, her türlü noksan sıfatlardan münezzehtir. Şüphesiz O, her şeyi hakkıyla bilen, hak-kıyla görendir.”(el-İsrâ, 1

“İnmekte olan yıldıza[1] and olsun.” (en-Necm, 1)

“Sâhibiniz (Muhammed Mustafâ) sapmadı ve bâtıla inanmadı. O, arzûsuna göre de konuşmamaktadır. O’nun konuşması vahiyden başka bir şey değildir. Çünkü (bildirdiklerini)O’na güçlü, kuvvetli ve üstün yaratılışlı biri (olan Cebrâîl, Rabbinin emri üzere) öğretti. Sonra en yüksek ufukta (Sidretü’l-Müntehâ’da) iken asıl şekliyle istivâ etti (doğruldu).” (en-Necm, 2-7)

“Sonra yaklaştı ve tedellî etti.” (en-Necm, 8)

“(Muhammed Mustafâ ile Rabbinin) araları, iki yay arası kadar, ya da daha yakın oldu.” (en-Necm, 9)

“Allâh o anda kuluna vahyini bildirdi.” (en-Necm, 10)

“(Muhammed Mustafâ’nın) gözleriyle gördüğünü kalbi yalanlamadı. (Ey inkârcılar!) O’nun gördükleri hakkında şimdi kendisiyle tartışacak mısınız?” (en-Necm, 11-12)

“And olsun ki (Muhammed Mustafâ), onu (Cebrâîl’i) Sidretü’l-Müntehâ’da bir defâ daha gördü.”(en-Necm, 13-14)

“Orada Me’vâ cenneti vardır. O Sidre’yi kaplayan kaplamıştı.” (en-Necm, 15-16)

“(Muhammed Mustafâ’nın) gözü, oradan ne kaydı, ne de sınırı aştı. And olsun O, Rabbinin en büyük âyetlerinden bir kısmını (da) gördü.” (en-Necm, 17-18)

Şerh-i Sadr (Kalbinin Temizlenmesi)

Rasûlullâh -sallâllâhu aleyhi ve sellem- mirâca çıkmadan sadrının temizlenmesini şöyle anlatır:

“Ben Kâbe’nin Hatîm kısmında yatıyordum. Uyku ile uyanıklık arasında bana biri geldi, şuradan şuraya kadar (göğsümü) yardı. (Bu sözünü söylerken boğaz çukurundan kıl biten yere kadar olan kısmı gösteriyordu.) Kalbimi çıkardı. Sonra bana, içerisi îman ve hikmetle dolu, altından bir kab getirildi. Kalbim (çıkarılıp su ve Zemzem ile) yıkandı. Sonra içerisi îman ve hikmetle doldurulup tekrar yerine kondu...”

Efendimizin Sütü Tercihi

Ebû Hüreyre -radiyallâhu anh-’tan rivâyet edildiğine göre, İsrâ gecesi Rasûl-i Ekrem -sallâllâhu aleyhi ve sellem-’e, birinde şarap diğerinde süt bulunan iki kâse getirildi. Hazret-i Peygamber -sallâllâhu aleyhi ve sellem- şöyle bir baktıktan sonra süt kâsesini tercih etti. Bunun üzerine Cebrâîl:

“–Seni, insanın yaratılış gâyesine uygun olana yönlendiren Allâh’a hamd olsun. Şâyet içki dolu bardağı alsaydın, ümmetin sapıklığa düşerdi.” dedi.

Mîrâca Çıkış Hâdisesi

“–Ben Kâbe’nin Hatîm kısmında uyku ile uyanıklık arasında idim... Yanıma merkepten büyük, katırdan küçük beyaz bir hayvan getirildi. Bu Burak’tı. Ön ayağını gözünün gördüğü en son noktaya koyarak yol alıyordu. Ben onun üzerine bindirilmiştim. Böylece Cibrîl -aleyhisselâm- beni götürdü. Dünyâ semâsına kadar geldik. Kapının açılmasını istedi.

«–Gelen kim?» denildi.

«–Cibrîl!» dedi.

«–Berâberindeki kim?» denildi.

«–Muhammed -aleyhissalâtü vesselâm-» dedi.

«–Ona Mîrâc dâveti gönderildi mi?» denildi.

«–Evet!» dedi.

«-Hoş gelmişler! Bu geliş ne iyi geliştirdi!» denildi ve kapı açıldı.

Kapıdan geçince, orada Hazret-i Âdem -aleyhisselâm-’ı gördüm.

«-Bu babanız Âdem’dir! O’na selâm ver!» denildi.

Ben de selâm verdim. Selâmıma mukâbele etti. Sonra bana:

«-Sâlih evlât hoş geldin, sâlih peygamber hoş geldin!» dedi.

Sonra Hazret-i Cebrâîl beni yükseltti ve ikinci semâya geldik. Burada Hazret-i Yahyâ ve Hazret-i İsmâ -aleyhisselâm- ile karşılaştım. Onlar teyzeoğullarıydı.

Sonra Cebrâîl beni üçüncü semâya çıkardı ve orada Hazret-i Yûsuf -aleyhisselâm- ile karşılaştık. Dördüncü kat semâda Hazret-i İdrîs -aleyhisselâm- ile, beşinci kat semâda Hârûn -aleyhisselâm- ile, altıncı kat semâda ise Hazret-i Mûsâ -aleyhisselâm- ile karşılaştık.

«-Sâlih kardeş hoş geldin, sâlih peygamber hoş geldin!» dedi.

Ben onu geçince, ağladı. O’na:

«-Niye ağlıyorsun?» denildi.

«-Çünkü, benden sonra bir delikanlı peygamber oldu, O’nun ümmetinden cennete girecek olanlar, benim ümmetimden cennete girecek olanlardan daha çok!» dedi.

Sonra Cebrâîl beni yedinci semâya çıkardı ve İbrâhîm -aleyhisselâm- ile karşılaştık.

Cebrâîl -aleyhisselâm-:

«-Bu, baban İbrâhîm’dir; ona selâm ver!» dedi.

Ben selâm verdim; O da selâmıma mukâbele etti. Sonra:

«-Sâlih oğlum hoş geldin, sâlih peygamber hoş geldin!» dedi.

Daha sonra bana:

«-Yâ Muhammed! Ümmetine benden selâm söyle ve onlara cennetin toprağının çok güzel, suyunun çok tatlı, arâzisinin son derece geniş ve dümdüz olduğunu bildir. Söyle de cennete çok ağaç diksinler. Cennetin ağaçları “Sübhânallâhi ve’l-hamdü lillâhi ve lâ ilâhe illâllâhu vallâhu ekber!” demekten ibârettir.» dedi.

Sonra Sidretü’l-Müntehâ’ya çıkarıldım. Bunun meyveleri (Yemen’in) Hecer testileri gibi iri idi, yaprakları da fil kulakları gibiydi.

Cebrâîl -aleyhisselâm- bana:

«-İşte bu, Sidretü’l-Müntehâ’dır!» dedi.”

Burada dört nehir vardı: İki bâtinî nehir, ikisi zâhirî nehir.

«-Bunlar nedir, ey Cibrîl?» diye sordum.

Cebrâîl -aleyhisselâm-:

«-Şu iki bâtinî nehir, cennetin iki nehridir. Zâhirî olanların biri Nil, diğeri de Fırat’tır!» dedi...”

Sidretü’l-Müntehâ’da Cebrâîl -aleyhisselâm-:

«-Ey Allâh’ın Rasûlü! Buradan öteye yalnız gideceksin!» dedi.

Rasûlullâh -sallâllâhu aleyhi ve sellem-:

«-Niçin ey Cibrîl?» diye sordu.

O da cevâben:

«-Cenâb-ı Hak bana buraya kadar çıkma izni vermiştir. Eğer buradan ileriye bir adım atarsam, yanar kül olurum!..” dedi.

Sidre-i Müntehâ

Fahr-i Kâinât -aleyhi ekmelü’t-tahiyât- Efendimiz’e soruldu:

“–Yâ Rasûlallâh! Sidre’yi kaplayan ne gördün?”

Buyurdular ki:

“–Altundan pervânelerin onu bürüdüğünü ve her yaprağında bir meleğin oturup Allâh’ı tesbîh ettiğini gördüm.”

Peygamberimizin Allah Teâla’yı görmesi

“Ben, yüce Rabbimi gördüm!” buyurmuştur.

Bir başka rivâyette Peygamber Efendimiz “Rabbini gördün mü?” sorusuna cevâben:

“Bir nûr gördüm!” buyurmuşlardır.

Yetim Malı Yiyenler

Allâh Rasûlü -sallâllâhu aleyhi ve sellem-, Mîrâc’da bir topluluğa uğradılar ve gör-düler ki, onların dudakları deve dudağı gibidir. Birtakım vazîfeli memurlar da onların du-daklarını kesip ağızlarına taş koyuyor.

“–Ey Cibrîl! Bunlar kimlerdir?” diye sordu.

Cebrâîl -aleyhisselâm-:

“–Bunlar, yetimlerin mallarını haksızlıkla yiyenlerdir!” dedi.

Gıybet Edenler

Rasûlullâh -sallâllâhu aleyhi ve sellem-, başka bir topluluğa rastladı. Onlar da bakırdan tırnaklarla yüzlerini ve göğüslerini tirmalıyorlardı:

“–Ey Cebrâîl! Bunlar kimlerdir?” diye sordu.

Cebrâîl -aleyhisselâm-:

“–Bunlar, (gıybet etmek sûretiyle) insanların etlerini yiyenler ve onların şeref ve nâmuslarıyla oynayanlardır.” cevâbını verdi.

Zinâ Edenler

Hazret-i Peygamber -sallâllâhu aleyhi ve sellem- Efendimiz orada; zinâ-kârları, leş yiyen bedbahtlar olarak; fâiz yiyenleri, karınları iyice şişmiş ve şeytan çarpmış rezil bir vaziyette; zinâ edip çocuklarını öldüren kadınları da, bir kısmını göğüslerinden, bir kısmını baş aşağı asılı hüsrâna dûcâr olmuş bir hâlde gördü.

Borç Sadakadan Üstündür

Rasûlullâh -sallâllâhu aleyhi ve sellem- yine Mîrâc’da yaşadığı müşâhedelerle alâkalı bir hadîs-i şerîflerinde de şöyle buyurmuşlardır:

“Mîrâc Gecesi’nde cennetin kapısı üzerinde şu ibârenin yazılı olduğunu gördüm:

«Sadaka on misliyle, borç vermek ise on sekiz misliyle mükâfâtlandırılacaktır.»

Ben:

«–Ey Cibrîl! Borç verilen şey niçin sadakadan daha üstün oluyor?» diye sordum.

«–Çünkü, sâil (çoğu kere) yanında para olduğu hâlde sadaka ister. Borç isteyen ise, ihtiyâcı sebebiyle talepte bulunur.» cevâbını verdi.”

Cennete Girenlerin Ekserîsi

Varlık Nûru -aleyhissalâtü vesselâm- diğerk bir hadîs-i şerîflerinde de şöyle buyurmuşlardır:

“(Mîrâc esnâsında) cennetin kapısında durup içeri baktım. Oraya girenler ekseriyâ fakirler idi. Zenginler de (hesap vermek için) mahpus idiler. Bunlardan cehennemlik olanların ise ateşe atılmaları emredilmişti. Cehennemin kapısında da durdum. Oraya girenlerin ekserisi kadınlardı.”

Abdurrahmân bin Avf -radiyallâhu anh-’in Cennetle Müjdelmesi

“O gece (Mîrâc Gecesi’nde) Abdurrahmân bin Avf’ı gördüm. Cennete, oturduğu yerde emekleyerek giriyordu. Ona dedim ki:

«–Niçin bu kadar ağır geliyorsun?»

Dedi ki:

«-Yâ Rasûlallâh! Malımın hesâbı dolayısıyla, çocukları bile ihtiyarlatacak kadar ağır sı-kıntılar geçirdim. Öyle ki, bir daha sizi göremeyeceğimi zannettim...»”

Kaderi Yazan Kalem

“(O gece) göğşe yükseltildim. Öyle bir makâma çıktım ki, orada kalemlerin gıcırtila-rını duyuyordum.”

Hz. Ebu Bekir Efendimiz’in Tasdîki

Varlık Nûru, Kâinâtın Sürûru Efendimiz, İsrâ ve Mîrâc hâdisesini Kureyş müşriklerine haber vereceği zaman:

“-Ey Cebrâîl, kavmim beni tasdîk etmez!” dedi.

Cebrâîl -aleyhisselâm-:

“-Ebû Bekir Sen’i tasdîk eder. O siddîktir.” dedi.

MİRÂÇ KANDİLİNİZİ KUTLAR HAYIRLARA VESİLE OLMASINI CENABI HAKK'TAN DİLERİM

NERDE O ESKİ MENDİLLER ?

Mendil deyip geçmeyin.

Ah, bir bilerseniz o küçük parçanın içine ne hayatlar gizlenmiş de farkına bile varmamışız!

Eski muhabbetler, eski neşeler, eski sevgiler...

Gözlerinde parlayan güneşten kalma akisler.

Bahçede oynayan çocuklar, tozlu raflarda kalan asırlık çerçevede resimler...

Sandıklarda çeyizler, işlemeli mendiller.

Kara trenlerin arkasından hasretle sallanan eller.

Buram buram sevdiğinin kokusunu getiren yeller...

Edebi aşka sermaye, vefayı ömre ferman edenler...

Kalbin binbir türlü ritmi vardı eskiden. Şimdi yürekler dondu, ferleri söndü. Ne güzel yıllardı çocukluğumuz!

Mendille ilgili bir de küçük anım vardı eskiye dair.

İlkokuldan bilirim; temizlik kurallarında mendilsiz olmazdı, her hafta başı temizlik kontrolü yapılır, mendili olmayanlara sıfır yazılırdı.

Benim mendilim yoktu, arkadaşşıma evde unutmuşum dedim, biliyorum yalan söylemişim, mahcup olmayayım diye.

Kalbimden de sürekli özür diliyordum

-Allah'ım beni affet, Allah'ım beni affet!

Yalan söylemenin çok büyük günah olduğunun bilinciyle hareket ediyordum. Ve o gün eve gelince büyük bir sürprizle karşılaştım.

Gözlerime inanamadım; sanki biri benim için oraya koymuş gibi- eskiden karyola olurdu- altında yeşil kenarı oyalı bir mendil! Hâlâ bu sırrı çözemedim, bir giz kaldı...

Hem şaşkınlık hem büyük bir sevinçle arkadaşşıma mendili gösterdim, bak evde unutmuştum ya getirdim, dedim.

Yalancı olmaktan kurtaran o mucizeyi, belki de temiz bir kalbe borçluydum. Veyahutta mendile, kimbilir?

Beden eğitimi derslerimizde, özellikle yağ satarım bal satarım oyununu çok sık oynardık ve mendille oynanan bir oyundu...

Ergenlik çağına girenlerin sevgilerinin yoğun olduğu dönemlerde karşı cinse olan duygularını ifade etmek için mendil hediye edilirdi. Nişanlı kızlar, sevdiklerine mendil işler, sevgilerinin bir ömür sürmesini dilerlerdi.

Eskiden, insanlar derdini, kederini, hüznünü, göz yaşlarını bile mendille gizlerdi...

Peki ya yoksullar için neydi? Mendil açmak; ihtiyacım var, bana yardım et, demek değil miydi ?

Söylemeye, anlatmaya haya ettiğimiz ne kadar duygular/sözler varsa bir mendil ne güzel anlatıyor, elçilik ediyormuş meğer!

Kimi zaman işçinin teri, kimi zaman ihtiyarlığın ferri olmuştur...Ve hepsinden önemlisi bize ömür boyu eşlik edecek olması değil mi ?

Hatta kefen için de bir parça gerekmez mi ?

Sözün özü efendim;

Islak mendiller, kağıt mendiller çıktığından beri biz özünü unutmuş bir toplum olduk, ne derdimizi anlata bildik ne de anlayan bulabildik.

Ah! O eskilerden, eski püsküleri yüreğime topladım da küçük bir mendilin içine sakladım...

ARANIZDA SELAMI YAYIN

Öncelikle Merhaba kardeşlerim!

Biraz sonra yazacaklarım bu konuyla alakalı.

Günlük hayatımızda her zaman kullandığımız bir 'söz' vardır.

Sabah kalktığımızda, bir arkadaşımızı gördüğümüzde, eve misafir geldiğinde, misafir olduğumuzda.

İnsanlarla aramızda iletişim kurmamızı sağlayan sihirli bir sözcüktür bu.

Sihirli diyorum çünkü, bazı kelimeler insan psikolojisini düzenleyen veya bozan çok ağır dozda ilaçlar gibidir.

Gelelim bu sihirli kelemeyi anlatmaya.

Merhaba; Arapça kökenli bir kelime olup, ferahlık ve genişlik anlamlarını taşır.

Birine merhaba dediğimizde yüreğine ferahlama gelir, huzur dolar.

Daralan göğsü genişler, mutlu olur.

Bizlere dünyayı ve hayatı daraltan zehir eden insanlara inat, içtenlikle söylenen sıcak bir "merhaba" bütün olumsuz duyguları siler yok eder.

Sihirli bir dokunuştur yüreğe.

Hem bu kelimeler çok özeldir, öyle herkesin kalbine diline kolay kolay gelmez.

İyi insanlar iyi cümleleri kurar.

Kötü insanlar ise, kötü, küfürlü cümleler kurar.

Bir insanın karakterini sözleri, konuşmaları, kurduğu kelimeler, cümleler ele verir.

İyi insan sözlerini düşünür ve özenle seçer.

Ama bazıları öyle mi ?

Diline geleni söyler, karşısındakini üzer mi kırar mı hiç düşünmez.

Biz insanların içimizi ısıtacak sözlere ihtiyacımız var.

Bizim sevgiyi, sevgiliyi görececek gözlere ihtiyacımız var.

Kısaca;

Tatlı dile, güler yüze, aşk ile bakan göze ihtiyacımız var.

Yüce Rabbimiz

Kur'an-ı Kerim'de Sâd Suresinin 59. ve 60. ayetlerinde merhaba kelimesinden bahsediyor.

“(Cehennemliklere) İşte (dünyada size uyup da peşinizden gelen ve şimdi) sizinle beraber (cehenneme) girecek olan bir topluluk (denilecek). Onlar da (şimdi) onlara merhaba yok, çünkü onlar ateşe gireceklerdir diyecekler. “(Onlara uyanlar da) ‘Hayır, asıl sizlere merhaba yok. (Bize İslam dışı bâtıl yolu hak diye gösterdiniz, böylece) bunu (azabı), bizim önümüze siz getirdiniz. (Burası) ne kötü durulacak yerdir (diyecekler).”

Dünyadayken cehennemliklere önderlik yapanların, kendilerine uyanlar hakkındaki “Onlara merhaba yok” sözleri, “Onların yeri geniş ve rahat olmasın, rahat yüzü görmesinler” demektir. Bu önderlere uyanlar da onlara lânet edersesine, “Hayır, asıl sizlere merhaba yok” diyeceklerdir...

Diğer bir esenlik sözü de " Selâm"dır.

İbn Useymin Allah ona rahmet etsin, selâm sözünü şöyle açıklamıştır;

Birine (Selamün aleyküm yahut es-selamu aleyküm dersin) bunun anlamı;

- "Bu söz Sen'in o kimse için Allah'ın onu her türlü hastalıktan, sıkıntı ve dertten koruması için dua ettiğin anlamına gelir.

- Onu hastalıktan korusun.

- Onu delilikten korusun.

- Onu insanların şerrinden/kötülüklerinden korusun..

- Onu günahlardan korusun.

- Kalp hastalıklarından korusun.

- Onu ateşten/cehennemden korusun ve güvende kıl demektir."

Sözü peygamber efendimizin o bütün zamanları içine alacak hadisi ile noktamak istiyorum.

“Canım kudret elinde olan Allah'a yemin ederim ki, sizler iman etmedikçe cennete giremezsiniz, birbirinizi sevmedikçe de iman etmiş olmazsınız. Yaptığınız takdirde birbirinizi seveceğiniz bir şey söyleyeyim mi?

"ARANIZDA SELAMI YAYIN"

// Okuyucu Yorumu //

Merhaba diyen kişi şunu söylemiş olur:

Rahat ol, korkma, benden sana zarar gelmez gibi güvenirlilik teminatıdır.

Aranızda selamı yayın ifadesi ise; bunun anlam derinliği büyüktür.

Selam vermek sevgiyi filizlendirmektir

Sevginin filizlenmesi selama bağlıysa o zaman selam ile kastedilen nedir sorusu akla gelir.

Selamın anlamı malum; dua olduğu gibi selamet anlamına gelir

Yani Allahın selameti üzerine olsun ve bununla beraber benden sana zarar değil, samimiyet vardır.

Selamı yaymak tanışmanın ilk adımıdır

Selam veren kişi zararsız olduğunu iddia etmiş olur

O halde dostlukluklar, kardeşlikler, arkadaşlıklar zararsız ilişkiler üzerine bina edilir ve bunun temeli selam olan selamet ile atılır.

Bir tanışıklığın, arkadaşlığın, kardeşliğin oluşturulmasının mesajı verilir.

Yüreğine kalemine sağlık hocam

KORKULU RÜYA

Sevgili kardeş ailem,

Söze nerden başlamalı inanın ben de bilmiyorum.
Sözcükler boğazıma diziliyor, yutkunamıyorum.
Günlerce ne yazacağımı ne diyeceğimi bilemeden dondum kaldım.
Tarifsiz bir acı yaşıyoruz, bunu anlatacak sözcükler bulunmuyor, kelimeler kifayetsiz kalıyor.

Tarih 06 Şubat 2023.

Zaman durdu, yaşam durdu, yürekler dondu.
Bedenler soğuktan donarken kalbimiz kor ateşlerde yandı kavruldu.
Biz o gün herşeyimizi kaybettik.
Evimiz, eşyalarımız, sevdiklerimiz, canımızdan can gitti.

Mahşeri aratmayan kıyameti yaşadık ânbe an.
Art arda süren depremler, uyanmakta hâlâ kabusun devam ettiğini aklımıza, ruhumuza kazıdı.
"Gidecek yer neresi?" dedik hep birlikte.
Sağa sola koşturduk.
Hangi yöne gitsek, binalar gözler önünde bir hışımla küle döndü.

Ayaklar çıplak, üste başta birşey yok.
Yataktan korkuyla fırladı çoğumuz sokaklara.
Tabi o şiddetle sarsıntıyla içerde kalanlar oldu.
Kulakları sağır edecek derecede korkunç bir uğultu sardı etrafı.
Çocuklar olanlardan habersiz, "anne ne oluyor?"
Ne olduğunu anlatmak öyle zor ki !
"Adı deprem" fakat açtığı derin yaralar, tarifi imkansız bir afet olayı.
Çocuğum bunu sana nasıl tarif edeyim, "Fay hattı" diyor, uzmanlar.
Nedir bu fay hattı? Ben de bilmiyorum.

Eskiden bize masal anlatırdı nenelerimiz;
"Dünya sarı öküzün üstünde, ayaklarının altında sabun var, ayağı kayınca deprem oluyor." derlerdi.
Çocuk aklıyla buna inanırdık.
Belki de daha az yara almamızı sağlardı bu masallar.

Acıyı tatlandırmak iyidir, bazen.
Hiç değilse geleceğe korkuyla bakmazlar yavrucaklar.
Güvenin ve inanın, ilerde bu yaşadıklarımız bir anı olarak kalacak.
İnsan çok sağlam bir bünyeye sahip, bir çok zorluklarla mücadele etmektedir.
Ve sonunda huzuru mutluluğu yeniden kazanacak...
Rüyaydı, kabustu bitti.
Şimdi uyanma vakti...

... GÜNAYDIN ...

AHVALİM BU PADİŞAHIM

Küçük, masum bir bebek adı Ali. Ağıt sesi geliyor, duyuyorum halıların, kilimlerin altından. Belki de ertelendiğim, halı altına süpürdüğüm bütün acılarımın sesiydi o. Ne kadar gizlemeye, üstünü örtmeye çalışsamda, yeni doğmuş bir bebek gibi ağlıyordu. Gönül hanemin her köşesinde, her bucağında Öyle masum, öyle korumasız, öyle acıkmış ki sesini duyurabilmek için tüm gücüyle bağıyordu. Hangi merhametli ana buna duyarsız kalabilir? İçimde merhamet dahil olmak üzere bütün duyguları öldürmüştüm. Mahkeme kurulsa, bütün görgü tanıkları, avukatlar, hâkimler dahil hepsi anneyi suçluyacaktı. Derdini anlatmaya dili yoktu o bebeğin. Dilsiz, güçsüz olan bebeğin tek sığınağı, gücü ağlamak idi. Ağlamak bazen çaresizlik iken bazende bir itiraz, bir hak arayışıdır...

Kaçmaya, kurtulmaya çalışırken, kendimi bir dolmuş da gördüm. Bir süre sonra anladım ki şoförü oğlum imiş. Sahi kaçmak kurtuluş mudur? İnsan içindeki vicdandan, kendi gerçekliğinden kaçabilir mi?

Yol boyunca oğlum no'lur dikkatli ol diye defalarca yalvarıp uyardım. Nede olsa ana yüreği idi taşıdığım. Evladımın kaza yapmasından korkuyordum. Nereye gittiğimiz belli değildi. Fakat yolculuk esnasında güzel yerler, ağaçlar, yol kenarında rengarenk kır çiçekleri gördüm, doğanın harika işleyişi tam bir uyum içinde adeta birbirini tamamlıyordu bu harika işleyiş yüreğime huzur doldurdu. İçim açıldı, ferahladım. Sığındığım dünyam karanlıktı, anladım ki hiç yolculuk yapmamışım. Kabuğuma çekilip oturmuşum yıllarca. Hep bir kurtarıcı beklemişim, belki gelir elimden tutup bu karanlık dünyamdan beni çıkarır diye.

Sahi beklemek mi yoksa yürümek mi gerekiyor? Zifiri bir zindanda mahkum olan biri için güneş doğsa ne olur doğmasa ne olur? Kanadı kırık bir güvercin uçabilir mi? Veteriner mi gelmeli yoksa veterine mi gidilmeli? Yada karanlık bir odayı aydınlatmak için ampülün düğmesine basmak gerekmez mi?

Biraz dolaştık, sonra dönüş yoluna girdik. Dönüşte gördüklerim beni biraz korkuttu. Önce bir kaza gördüm, tüp arabası yan yatmıştı, zincirleme kazalara sebebiyet verebilirdi. Oğlum bir hamle ile yan yatan arabayı doğrulttu, oğlumun kullandığı araba daha büyüktü, güçlüydü. Yolu açmış oldu, trafiği düzenledi. Bir kez daha anladım ki hayat yaşamasını bilene güzel. Bir gayesi, ulvi bir amacı olan her insana hayat büyük bir anlamdır...

Eve yaklaşmışken biri çıktı önümüze, hızla manevra yapıp önümüze geçti, arabasının üstünde bir cam vardı o cam kırıldı yollara savruldu.

Eyvah dedim, tekere gelirse patlatır, kaza yapabilir! Bütün hıncımla pencereden elimi uzatıp adama tehditler savurdum.

- Sen kendini ne sanıyorsun!

Şu yaptığına bak bi ?

Küfürler havada uçuştı.

Genelde erkekler birbirine küfür eder, ancak bir erkeğin kadına yönelik şiddeti, küfürü çok daha ağır geliyordu. Cinsellik edebin anası idi.

İnsanlar annelerine karşı bu kadar, saygısızca hareket etmek için ya ölü ya deli olmalıydılar.

Daha fazla uzamasını önlemek için bu kavgadan kaçmak zorunda kaldım.

Arabadan iner inmez, koşarak sığınacak bir oda aradım kendime.

Bir odaya girdim, hemen kilitledim arkasından.

Açmasınlar diye, vücudumu destek verdim bütün gücümle.

Bir süre sonra giriştiler kapıya zorladıkça zorladılar, her defasında var gücümle engel oldum açmasınlar diye.

Sonra elinde demirle kapıyı açmayı başardı biri, üzerinde beyaz önlük vardı, doktor gibi.

Arkasında ise sığındığım odaya cenaze koymaya çalışan bir topluluk.

Ağlamaklı ve korku ile çıktım odadan.

" Ben ölülerden çok korkuyorum ! diye ağladım.

Ama dirilerden daha çok korkuyorum !
Dirilerdir ölüleri koyan içeri "
Diyerek uyandım gördüğüm bu rüyadan.

Hangimizin yüreği mezarlık değil ki?
Benim de sığındığım odama, bir ölü gömülmüş, kabristana dönmüştü sığınağım, korkularımdan kaçıp sığındığım yerim yoktu artık.
Artık ağlayan bebeğin susması gerekiyordu!

Acılarımı, hüznlenlerimi, hayellerimi, doyurmam gerekiyordu!

O ağlayan bebek, adı Ali olan, Hz Ali'yi temsil ediyordu.
"Bana bir harf öğretenin kırk yıl kölesi olurum" diyen Ali'yi.
Yaptığım yolculuk ise, hayat yolculuğumdu, evlatlarım için yaptığım o yolculuk güzel bir yolculuktu, ana olmak Cenneti yüreğinde taşımak değil miydi ? Evladının tırnağına taş değmesin diye, kendini parçalara bölmek değil midir anne olmak..
Bu bir uyarı idi, evlatlarının peşinden gitmesi gerekiyordu.
Anne ile evladın bir bağı vardı.
Görünmeyen iplerle örülmüş.

Anlatamadıklarım, içime gömdüğüm her acının her hayelin vakti zamanı gelmişti artık.
Gönül dağım, sırlarını açığa vuracaktı.
Dağ olsa dayanmazdı yürek bunca yangına.
Benim dağlarımda masum bir bebek ağlıyor.
Gidip onu doyurmam gerekiyor, tutmayın beni...

Gördüğüm bir rüyaydı, yorumlamakda rüyanın sahibine düşerdi, kendi rüyamı kendi yaşantımla yorumladım.
Nice Aliler var yürekleri dağılayan, bir köşede ağlayan.
Nice anneler var, Alisini ağlatan sahipsiz bırakan.

Benim Alim artık ağlamayacak.
Hakikat ortaya çıkacak diyordu.
Vicdanım masumdu benim, tıbbı bir bebek saflığında arı, duru, tertemiz...

Necla Polat Hasbutcu

İNSAN NEDİR?

İnsan, düşünen bir canlıdır der kimileri, her insan kendince bir anlam yükler insanlığa.
Hakikatte insan nedir, insan olmanın manası nedir?

Yıllarca birbirine insanlık dersi verir, insanlar.
İnsanlık bir okul mu ?
Yoksa insanın kendisi mi okuldur ?

Abdullah Samed diye bir hocamız vardı, köyümüzde İmam olarak görev yapıyordu.
O zamanlar biz Kur'an kursuna gidiyorduk.

Oldukça bilgili ve hani derler ya işinin ehli biriydi.
Bize sadece arapça öğretmiyordu, aynı zamanda, insan ne demek onuda anlatmaya çalışıyordu.
Bir gün derste iken, sorduk.

__ Hocam, insan nedir?

Bunun cevabını çok az insan biliyor.
Tam manasıyla bilemiyor, demişti.

" İnsan, Allah'ın doksan dokuz isminin tecellisidir"

Demek ki, kendini bilen, bulan insan, arayış içinde olduğu Rabbini de buluyor.
Önce kendimizi bulmamız gerekiyor.
Kendi varlığını bilmeyenler, sonsuz varlığa ulaşabilir mi?

Bir filmde izlemiştim, İnsan nedir sorusuna şöyle cevap veriyordu.

__ Salamün aleyküm muhterem!
Ve aleyküm selam.

__ Kolay gelsin muhterem, mevsimler geçiyor, senin tarlанда hiç iş bitmiyor, maşallah oğullarıyla beraber çalışıp duruyorsun.

Bitmez Ciritçi Abdullah bitmesin de, biterse onlar yota /yobazlığa gider.
Boş insan, şeytanın tarlası derler.

__ Bu delikanlı insanı sorar bilir misin?
Nedir insan ne söyleyebilirsin bana.

İnsan bir muammadır, Adem oğlu bir muamma.
__ Peki bunun hamuru nedir ?

Hamuru, cahillik

__ Mayası nedir ?

Mayası nısyân.

__ Peki ateşi nedir ?

Ateşi, nankörlük.

__ Peki ya fırını ?

Fırını, acıdır, insanoğlunun fırını acıdır, elemdir, kederdir.

__ Pişince ne olur ?

Kâinat olur. Bu ufacık bedenın içinde sonsuzluğa açılan kapı olur.

__ Çamurdan yaratılmış bu varlık, insan niye var ?
Neden varız cevabını bulabildin mi ?

Görmek için varız, şahitlik etmek için varız.

Görmek, bilmek, bulmak, tanımak için varız.
Görmek gözle değil, hisle.

Bilmek, lafla değil, önce akıl sonra kalple.
Bulmak ise, nasip işi, çok az insan bulur, Yaradanını, çok az insan tanır onu.

Görmez ki içinde O'ndan işaretler var.
Görmez ki koca kâinat O'ndan nişanlar taşır.
Görmek bir nasip işidir.
Görmeyi göze verirsen, o ancak görmek istediğini görür.

__ İnsan insan derler, peki görünmeyene ne derler ?
Hazine derler. Herkes görebilseydi hazine olmazdı.

__ Sağolasın Adem ağa, kolay gelsin sana çocuklarına da.
Sağol Ciritçi Abdullah ayağına sağlık.

Diyerek ayrıldı yolları...

Biz emaneti göklere, yerküreye ve dağlara teklif ettik, ama onlar bunu yüklenmek istemediler, ondan korktular ve onu insan yükledi. Kuşkusuz insan çok zalim, çok bilgisizdir.

Ahzab;72 ayet

Kaynaklar; Gönül Dağı dizisi
Yazıya çeviren, yorumlayan; Necla Hasbutcu [?]

#insannedir

KADİR GECESİ HAKKINDA

KADİRLİ -KIYMETLİ - KUDRETLİ- GECE

O öyle bir Kur'an ki, (d)okunduğu her yeri güzelleştirir.

İndiği geceye Nur

Okunduğu kalbe Huzur verir.

Bin aydan kıymetli kılınan gece değil, Kur'an'ın kendisidir.

Karanlıklardan aydınlığa çıkaran odur.

Gönüllerin şifası odur.

İnsanın yaralarını saran, yardımına koşan odur.

Kâinatı içine alan, yazılı bir rehberdir.

Görüneni, görünmeyeni haber veren odur.

Kur'an mânâ olarak "Oku"nan demektir.

Ahirette hesaba çekileceğimiz ilk soru

- Okudun mu?

olacaktır.

D(okunan) kitap

Yüreğe dokunması için okunması gereken bir kitaptır.

O Allah'ın, insanlık âleminin Yaraticısının

"SÖZÜ" dür.

Elbette insanı en iyi bilen de O'dur.

Hamdi Yazır'ın deyimi ve açıklamasıyla;

" Muhakkak biz indirdik onu.

Yani oku da ancak bize secde ve ibadet et. Çünkü yüce şanımızla biz indirdik onu.

O okunan Kur'an'ı.

İlâhî kudret her kuvvetin üstünde, her kemâli içine almış olduğuna uyarmak için 'azamet nûnu'yla.

Biz indirdik onu buyurulması indirenin büyüklüğünü ifade ederken, indirilenin şanını yüceltmeyi de ifade eder.

İndirilenin ismi açıklanmıyarak (hu) zamiriyle işaret olunması da onun açıklanmasına lüzum olmayacak şekilde zihinlerde bilinmiş olduğuna işaret olması itibarıyla şânının yüksekliğine ikinci bir uyarı; sonra Kadir gecesinde indirildiğini beyan ile Kadir gecesinin kadir ve faziletinin anlatılması da yine onun kıymet ve şerefini açıklamaktır."

(Hamdi Yazır'ın tefsiri)

İnsan Allah'ı aramakla bulamaz, ne zaman kendini arar, işte o zaman Allah'ı bulur.

KENDİNİ ARA BUL

KADİR GECESİ, KULUN KENDİNİ BULDUĞU GECEDİR

KADİR GECESİNİN KADRİNİ BİLENLERDEN EYLESİN RABB'İM CÜMLEMİZİ

🤲🤲🤲🤲

Necla Hasbutcu 22

#Kadirgecesi

İNSAN NEDİR?

İnsan, düşünen bir canlıdır der kimileri, her insan kendince bir anlam yükler insanlığa. Hakikatte insan nedir, insan olmanın manası nedir?

Yıllarca birbirine insanlık dersi verir, insanlar.
İnsanlık bir okul mu ?
Yoksa insanın kendisi mi okuldur ?

Kur'anda insan tanımı;

Görmek, görme gücü: İnsan kelimesinin bu anlamı;
(Nisâ Suresi 6. ayette fiil halinde kullanılmıştır.)
İnsan, bakma ve görme gücü kuvvetli bir varlıktır.

Yaratıcı ve erdirici gözlemler yapabilme gücü insanda öne çıkan güçlerden biridir. Belki de bunun için olacak insan sözcüğü "göz bebeği" anlamına da gelmektedir.

Köyümüzde İmam olarak görev yapan biri vardı.
Kur'an kursuna gidiyorduk.

Oldukça bilgili ve hani derler ya işinin ehli biriydi.
Bize sadece arapça öğretmiyordu, aynı zamanda, insan ne demek onuda anlatmaya, öğretmeye çalışıyordu.

Bir gün derste iken, sorduk.

__ Hocam, insan nedir?

Bunun cevabını çok az insan biliyor.
Tam manasıyla bilemiyor, demişti.

" İnsan, Allah'ın doksan dokuz isminin tecellisidir"

Demek ki, kendini bilen, bulan insan, arayış içinde olduğu Rabbini de buluyor.

Önce kendimizi bulmamız gerekiyor.
Kendi varlığını bilmeyenler, sonsuz varlığa ulaşabilir mi?

Bir filmde izlemiştim, İnsan nedir sorusuna şöyle cevap veriyordu.

__ Salamün aleyküm muhterem!

Ve aleyküm selam.

__ Kolay gelsin muhterem, mevsimler geçiyor, senin tarlanda hiç iş bitmiyor, maşallah oğullarıyla beraber çalışıp duruyorsun.

Bitmez Ciritçi Abdullah bitmesin de, biterse onlar yota /yobazlığa gider.
Boş insan, şeytanın tarlası derler.

__ Bu delikanlı insanı sorar bilir misin?
Nedir insan ne söyleyebilirsin bana.

İnsan bir muammadır, Adem oğlu bir muamma.

__ Peki bunun hamuru nedir ?

Hamuru, cahillik

__ Mayası nedir ?

Mayası nisyan.

__ Peki ateşi nedir ?

Ateşi, nankörlük.

___ Peki ya fırını ?

Fırını, acıdır, insanoğlunun fırını acıdır,elemdir, kederdir.

___ Pişince ne olur ?

Kâinat olur. Bu ufacık bedenin içinde sonsuzluğa açılan kapı olur.

___ Çamurdan yaratılmış bu varlık, insan niye var ?

Neden varız cevabını bulabildin mi ?

Görmek için varız, şahitlik etmek için varız.
Görmek, bilmek, bulmak, tanımak için varız.
Görmek gözle değil, hisle.

Bilmek, lafla değil, önce akıl sonra kalple.
Bulmak ise, nasip işi, çok az insan bulur, Yaradanını, çok az insan tanır onu.

Görmez ki içinde O'ndan işaretler var.
Görmez ki koca kâinat O'ndan nişanlar taşır.
Görmek bir nasip işidir.

Görmeyi göze verirsen, o ancak görmek istediğini görür.

___ İnsan insan derler, peki görünmeyene ne derler ?

Hazine derler. Herkes görebilseydi hazine olmazdı.

___ Sağolasın Adem ağa, kolay gelsin sana çocuklarına da.

Diyerek ayrılır yolları...

Biz emaneti göklere, yerküreye ve dağlara teklif ettik, ama onlar bunu yüklenmek istemediler, ondan korktular ve onu insan yükledi. Kuşkusuz insan çok zalim, çok bilgisizdir.
(Ahzab;72)

Yazıya çeviren, yorumlayan;

Necla Polat Hasbutcu